

Димитър Атанасов
СМЕТИЩЕТО

пиеса в две действия

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

ЦАКАЛЯНА
КОДЖАБАШЕВ
ОТЕЦ ЛОГО
КАЛУНА
ЙОС
КАРАКАША
ДЖЕТА
ФЪРЧИЛАТА
ПОЙРАЗА
ШОМОЛЧЕТО
БУРУНСУЗА
МАРАЙДА
МИЛТАРА
МЕМЕТ
КАЙРЯКА
ДЖОГАТА
АНИСИМ
МОМЧЕТА
МУТРИ
ЧЕРНЕНЦИ

ВРЕМЕ НА ДЕЙСТВИЕТО: Днес

МЯСТО НА ДЕЙСТВИЕТО:

Черна – малко, неизвестно село, някъде в Източна Европа

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

СЦЕНА 1.

Табела с надпис “Черна”. Улица. От едната страна е кръчмата “Двата ореха” и гробището. От другата страна кметството, чешма. Къщи. Ниви от землището на селото, превърнати в сметище. Чува се рев на камиони.

”Двата ореха”. Маси на открито.

ЙОС: Къде са хукнали рано-рано тия годзили?

КАРАКАША: Голяма дандания.

КАЛУНА: Много оживено, а.

КАРАКАША: Никога не е било.

ЙОС: Те си знаят Е-80, какво търсят в това забутано село.

КАРАКАША: На майка си... търсят. Много ни знаят.

КАЛУНА: Какво имаме, че да ни знаят.

ЙОС: По-добре да не ни знаят. По-спокойно се живее.

КАЛУНА: По-добре по-спокойно, отколкото по-добре.

КАРАКАША: Беше по-спокойно. Виж какво става: като са ревнали
- от сутринта.

КАЛУНА: Хубавото идва с лошото. Лошото идва с по-лошо.

ЙОС: На умрелите ще им разгонят кокалите с тия машини.

КАРАКАША: Ще изскочат някой ден от гробовете, ей!

ЙОС: Ще изскочат и тогава ще ви гледам сеира.

КАРАКАША: Първо с теб ще започнат.

КАЛУНА: Не стига, че си им под ръка, ами май и сметчици имат да уреждат с тебе.

ЙОС: Ти гледай твоите сметки тука. За моите не бери грижа. Аз със свети Петър се разплащам.

ФЪРЧИЛАТА: (води козел). Да не са обявили всеобща мобилизация? Пък ние тука да не знаем?

КАРАКАША: (с ръка зад ухото). Чуй, чуй го тоя. Кара и изобщо не усеща, че четвъртата свещ не работи. Хайванин.

ФЪРЧИЛАТА: (връзва козела). Ти изкара курс за комбайнер и по-голям монтьор от тебе вече няма.

КАЛУНА: Къде ли отиват?

ЙОС: Някъде наблизко разтоварват. Изръмжават покрай гробището и след малко се връщат на висока скорост.

КАРАКАША: На висока, ама по инерция.

ЙОС: Празните им каросерии дрънкат като махленски клюкарки.

ФЪРЧИЛАТА: А, къде е земята?

КАЛУНА: Как къде? Под краката ти.

ЙОС: Земята да не е вода, че да се изпари?

ФЪРЧИЛАТА: Нивите, нивите ги няма.

ЙОС: Верно, къде са нивите?

КАРАКАША: Имаше ниви, няма ниви.

ФЪРЧИЛАТА: А бе може ли за една нощ да изчезнат?

КАЛУНА: Що са ти ниви? И без това няма кой да ги работи.

КАРАКАША: Ти остави нивите. Землището е изчезнало.

КАЛУНА: Как така ще изчезне земята? Да не е... мъгла, та да се вдигне.

ФЪРЧИЛАТА: Ей на, виж, къде е земята? В какво се е превърнала?

ЙОС: В боклук.

КАЛУНА: Бунище.

ФЪРЧИЛАТА: Обгражда ни отвсякъде. Ще ни задуши.

ЙОС: Кво ти пука?

КАРАКАША: Стига бе, ний тука докато си пием пиенето, някой отмъкна земята.

МИЛТАРА: (идва заедно с Джогата и Мемет). Демокрацията ни отмъкна земята. Тия камиони на сметището отиват.

ЙОС: Как сметище?

КАРАКАША: К'во сметище?

ФЪРЧИЛАТА: Нали си имаме бунище?

МИЛТАРА: Местят градското сметище тука.

ФЪРЧИЛАТА: Не думай!

ЙОС: Толкоз ли няма къде другаде?

ДЖОГАТА: Ще ни за-за-за-заровят с бо-бо-боклук.

ФЪРЧИЛАТА: Мани-мани! Те са ни заровили вече.

МИЛТАРА: Решено било от горе.

МЕМЕТ: Каквото каже демокрацията, това става...

КАЛУНА: А бе я не се таковай...

МИЛТАРА: Питай кметицата Джета. Оттам идваме.

КАРАКАША: Шомоле, ти що не питаш за камионите?

ШОМОЛЧЕТО: (идва). За кво да питам, вие сами ще ми кажете.

КАЛУНА: Разбра ли за сметището?

ШОМОЛЧЕТО: Натам ли влачат?

Идват Кайряка и казака Анисим. След тях се мъкне Цакаляна.

КАЙРЯКА: Как така, майка му стара? Теб някой да те е питал?

АНИСИМ: Меня никто не спрашивает.

КАРАКАША: Щото ти знаят отговорите.

ЦАКАЛЯНА: И мене отдавна никой не ми цепи басма.

ЙОС: Тебе за слива не те бръснат, ти искаш басма да ти цепят.

ФЪРЧИЛАТА: Те, техните органи нас за гласове не ни броят, пък ти искаш...

ОТЕЦ ЛОГО: (идва). Не може така. Трябва да направим нещо. Подписка. Жива верига... Земята. Да протестираме.

КАРАКАША: А, подписка... По-добре жива верига!

КАЙРЯКА: Аз на тях... Не ми трябва сметище. Футус домне зеу...

ОТЕЦ ЛОГО: Кметицата е продала землището.

МИЛТАРА: Май щели да строят завод за боклук.

КАЙРЯКА: Ний заводи не щем.

МЕМЕТ: Щеш не щеш... Демокрацията като каже...

ШОМОЛЧЕТО: И какво ще стане с тая земя?

Идват Пойраза и Бурунсуза. И те разтревожени.

ПОЙРАЗА: Ще стане... Тя е станала.

ОТЕЦ ЛОГО: Пустиня, какво ще стане. Като се ширне онова сметище. Всичко ще излапа.

БУРУНСУЗА: Бахмааму. Отиде пашата за овците...

ЦАКАЛЯНА: Жива верига! Калун, сипи едно, много съм разстроен.

КАЛУНА: Имаш борч за две години напред. Нищо не мога да направя за твоето разстройство.

ЦАКАЛЯНА: Кайряк, черпи една ракия. Нали такова, верига...

КАЙРЯКА: Бягай бе, нещастник. И ти верига ще правиш. Тоя живот на куци крак го изкара. Никога не си имал земя.

ЦАКАЛЯНА: Мемет, бълха те ухапала. За веригата...

МЕМЕТ: Сус! Да не съм те поил разбирам.

КАЛУНА: Айде, стига си просил.

ЦАКАЛЯНА: Аз не прося. Аз...

КАЙРЯКА: А, не, милостиня събираш! Нали вземаш социални помощи? Какво ги правиш? Марш оттука!

ОТЕЦ ЛОГО: Не му придирай. Остави го.

КАЙРЯКА: Тоя боклук знаеш ли колко има да ми връща?

ОТЕЦ ЛОГО: Да видим какво да направим срещу сметището. Да се вдигаме на верига, докато не е късно.

ЦАКАЛЯНА: Аз... Едвам за хляб... (Оттегля се на една маса. Никой не ще да го черпи. Стои като напъден.)

КАЙРЯКА: Сметище ли? Само през трупа ми.

ФЪРЧИЛАТА: И през моя...

КАРАКАША: Туй сметище... Я сега да видим. Дали пък е толкоз лошо, майка му стара?

МИЛТАРА: Всички фирми, предприятия, цялата бракувана продукция, тука. А колко е бракувана, не се знае.

КАРАКАША: Онова, което на фирмата не върши работа, на нас върши.

КАЙРАКА: А, ако има за паладжосване... Да размислим, а? Жива верига, ама...

ФЪРЧИЛАТА: А, аз ако не крадна, не мога да спя.

ЙОС: Казва се присвояване бе, пръч.

КАРАКАША: Сметището е за общо ползване, това му е хубавото.

ЙОС: Като гробището. Какво по-общо от гробището?

ОТЕЦ ЛОГО: Не се подлъгвайте. Ще загубите земеделската земя. Земята, която ви е хранила...

АНИСИМ: Йос, можна так - сметище до гробище?

КАРАКАША: Може, всичко може. Калуне, какво ще кажеш?

КАЛУНА: За "Двата ореха" е добре. Ще се оживи тука. Повече хора, по-голям оборот.

ПОЙРАЗА: Гледай го той за какво мисли.

ОТЕЦ ЛОГО: Сметището ще затрие селото.

МИЛТАРА: Може и да го възроди.

ЙОС: Като нищо ще го възроди.

ДЖОГАТА: По-скоро ще ни у-у-у-умори.

КАЙРЯКА: Кво разбираш ти бе? Само джукнуваш...

ОТЕЦ ЛОГО: Заблудени сте, чеда мои, много сте заблудени.

КАРАКАША: Много знаеш ти кое е изгодно и кое не. Това да не ти е библията...

ОТЕЦ ЛОГО: Не богохулствай!

МЕМЕТ: Боклукът си е боклук, ако ще и бонлук да е...

КАЙРЯКА: А бе аз що не ви... Жива верига ли...

ПОЙРАЗА: Ей, пък всички сте много кибритлии бе! Я по-кротко!

МИЛТАРА: Това е политика, к'во мислиш ти... Хляб и сол. С хляб и сол да посрещнем камионите. Като освободители!

Карат се, ще стигнат до бой.

ОТЕЦ ЛОГО: Чакайте! Не усещате ли?

КАРАКАША: Какво? Камиони. С хляб и сол...

ЙОС: Земята трепери. Тия мъртъвци...

ПОЙРАЗА: Стига с това гробище.

ОТЕЦ ЛОГО: Как, не усещате ли?

ФЪРЧИЛАТА: Като гледам пръча как души... Нещо долавя...

АНИСИМ: Воздух сменят се.

ФЪРЧИЛАТА: Вятърът духна насам. Мирише...

КАЙРЯКА: Миризмата се сгъстява.

ДЖОГАТА: На-на-на-накъдря се.

КАЙРАКА: Май взе да се втвърдява.

ШОМОЛЧЕТО: Мирише на...

ЙОС: На тлен... На тлен мирише.

ПОЙРАЗА: На боклук.

ОТЕЦ ЛОГО: Видяхте ли? Дойде. Сметището дойде.

КАЙРЯКА: Не е толкоз зле.

МИЛТАРА: Освободителите...

КАРАКАША: Що пък да не го отпразнуваме?

ФЪРЧИЛАТА: Рожден ден. Нашето сметище...

ЙОС: Айде, жабата ми кряка.

КАЙРАКА: Калун, к'во чакаш? Наливай...

ФЪРЧИЛАТА: Хаирлия да е. Дано му потръгне на това село.

ОТЕЦ ЛОГО: Злите сили се заселват тука. Земята ви заграбиха. А вие... Господ да ни е на помощ.

ЙОС: Стига си опявал, отче. Тия камиони... Ръка трябва да целуваме.

КАРАКАША: Пий едно, да ти запуша библейските уста! Калун! (Щрака с пръсти, показва знака на победата и се пляска по плешивото теме.)

КАЛУНА: Разбрах. Две голи, без мезе.

(Настъпва всеобщо веселие.)

ФЪРЧИЛАТА: Надушвам нещо много специално с туй сметище.

КАРАКАША: Най-накрая нещо хубаво да се захване и в Черна.

МИЛТАРА: Голяма изгода се задава.

КАРАКАША: А бе... Земя. Защо ти е земя? Да не си прокопсал от нея?

ЙОС: Сметището ще ни направи богати.

ЦАКАЛЯНА: (най-после разбрал за какво говорят). Сметище ли?
Ох, сиромашко... Най-сетне ще се замогнем!

БУРУНСУЗА: Бахмааму! Хляб и сол!

КАЛУНА: Цакалян? От мен да мине. Наздраве. Отревожен ми се виждаш.

ЦАКАЛЯНА: Детето. Нашамарих го здравата. От сутринта го няма. Избягало е. Ама и аз какво ми трябваше... За нищо.

КАЛУНА: Няма страшно. Ще се върне.

ЦАКАЛЯНА: Дано...

Чува се ръмжене на камион.

КАРАКАША: Мама им стара, карат като бесни.

ЙОС: Светът като че ли е техен. Ей тоя сега, дано се пребие!

МИЛТАРА: Работата си гледат хората. И хляба, и солта заслужават.

МЕМЕТ: Не са като нас хайлази.

ЙОС: Къде хукна, Цакалян?

КАРАКАША: Ей, за посрещането да си тука! С хляб и сол...

ЦАКАЛЯНА: Да поогледам и, такова... (Излиза.)

МЕМЕТ: Ама на силно място ти е диктисана кръчмата, Калун.

ФЪРЧИЛАТА: Спор няма.

ОТЕЦ ЛОГО: Тука, на туй кръстовище, живите се срещат и изпращат с мъртвите.

ЙОС: И всеки поема по своята линия на живота.

АНИСИМ: Умно гавориш, също как отец Лого.

ПОЙРАЗА: Редовните клиенти идват тука за разтуха.

КАРАКАША: Между нас нередовен няма. Всички сме редовни.

ФЪРЧИЛАТА: Сигуре работа, на една крачка от онзи свят.

МЕМЕТ: Всички сме се юрнали натам.

ЙОС: Всяка линия на живота води до смъртта.

ОТЕЦ ЛОГО: Като гледам как сме се вкопчили в “Двата ореха”, май линията на живота минава покрай нас, без да ни засегне. Все едно, че е линия на нечий чужд живот. Самият живот отзвънява покрай ушите ни, подминава ни и отпрашва нататък. И да знаете, изгубите ли земята, все едно себе си сте изгубили.

ЦАКАЛЯНА: Аз и да се намеря, като няма к'во да ям...

КАРАКАША: Към сметището. С хляб и сол.

ДЖОГАТА: Там е жи-жи-жи-живота. Х-х-хляба...

Чуват се спирачки. Оглушителен трясък. Викове. Топуркане.

БУРУНСУЗА: Бахмааму!

ЙОС: Къде хукна, Цакалян?

КАРАКАША: На хляб и сол...

СЦЕНА 2.

На гробището.

ЙОС: (копае гроб). Горещо и задушно. А пръстта е прясна. Обичам пръстта. Долу е сенчесто. Приятно е долу. Хладината се просмуква в мене. Твърдината е мека и податлива. Като женска плът. Някой ден тая земя ще я обладая. Моето не се губи. Ако не днес, утре. Преди да си отиде от тоя свят, животът минава през ръцете ми. Никой не може да ми избяга... (Отпива от бутилката.) А сега, докато чакам Смъртта, мога да подремна. На хлад... (Взема бутилката със себе си, придърпва череп и две кости.) За под главата. (Скача в прясно изкопания гроб.)

Смъртта влиза в гробището. Пойраза я води, свири тъжна мелодия на кавал. След него Шомолчето носи хоругва. Отец Лого размахва кадилница. Каракаша, Милтара, Калуна и фърчилата носят на ръце ковчега. Зад тях крачат кметицата Джета, черненци.

ШОМОЛЧЕТО: Усещаш ли как песента ляга ниско и заглъхва в пръстта.

АНИСИМ: Потому что она бавная и тужная.

ШОМОЛЧЕТО: Земята я попива жадно, за да я поднесе на мъртвите.

КАЙРЯКА: Тоя кавал ме размеква.

БУРУНСУЗА: Бахмааму, сърдобол ми дойде.

МИЛТАРА: Погледни, кога черненеца е излъчвал такава благост?

ШОМОЛЧЕТО: Преклонение. Пред Смъртта.

ДЖОГАТА: Щото вси-вси-всички един ден...

АНИСИМ: Смерть сближава людите.

МЕМЕТ: Ама и Пойраза свири... Ашколсун.

КАЙРЯКА: Пойраза може да ти разплаче майката. А после да й отреже главата.

Оставят ковчега до изкопания гроб. Смъртта го наобикаля. Всички подсмърчат.

ШОМОЛЧЕТО: Кой? Ти ли, Господи? Ти ли ми отнемаш всичко?

Нямаш право! (Хващат го да не направи беля.)

ЙОС: Недей да виниш Господ. Демокрацията е.

ЦАКАЛЯНА: Майната им!

ОТЕЦ ЛОГО: Господи помилуй... (Размахва кадилницата.)

ДЖЕТА: (стъпва на могилата, за да я виждат). Другарки и другари!

От името на първичната партийна организация...

МНОЖЕСТВОТО: У-у-у-у-!

МЕМЕТ: Пак забрави демокрацията.

ДЖЕТА: Е, стига де! Имайте малко търпение... Драги съселяни, от името на цяла Черна изказвам съболезнование за загубата на земеделската земя.

ФЪРЧИЛАТА: Много големи цици има.

КАРАКАША: Сериозна жена.

КАЙРЯКА: Може да се вярва на всяка нейна дума.

ДЖЕТА: Но в тази загуба е нашето бъдеще, нашият хляб. За децата строим ние този живот, за нашите деца. Ето защо скърбим колективно за земята. Няма по-голяма мъка от колективната мъка, другари...

Губи равновесие и събаря пръст в дупката. Разнася се ужасяващ вик, идващ сякаш от преизподнята. От гроба се подава първо череп, а после рошавата глава на Йос, с изцъклени, обезумели очи, юродиво се върти на всички страни и никой не може да го познае. Смъртта се уплашва, люшва се и се разбягва из гробището.

ОТЕЦ ЛОГО: Анатема-а-а-а!

ЙОС: Помо-о-о-щ! Жив ме заравят! Помо-о-о-щ!

ОТЕЦ ЛОГО: Ей, я млъквай! Виж к'во направи. Развали Смъртта.

ЙОС: Ама аз...

ОТЕЦ ЛОГО: Млъквай или наистина ще те заровя жив! Дай ръка.

ЙОС: (подава му черепа).

ОТЕЦ ЛОГО: Това не ми трябва.

ЙОС: Ей, аз съм го взел вместо бутилката.

Отец Лого го издърпва нагоре.

Смъртта се е скрила зад паметниците. Като познава Йос, успокоява се и пак си идва.

ЙОС: Аз съм, аз съм, няма страшно. (Взема лопатата и се отдръпва встрани.)

ОТЕЦ ЛОГО: (плюе си в пазвата). Господи опази... Алилуя...

ДЖЕТА: Другарки и другари, няма страшно, това е Йос, нашият гробар. За вас и вашите деца, искам тук, пред гроба на нашата родна земя, да съобщя, че от вчера имаме градско сметище. След победата на демокрацията, това е второто голямо събитие за нашия край в последно време. Ние смятаме, че новото сметище ще замени достойно нашата земеделска земя, ще обогати нашия поминък, а също така нашите чувства и надежди. Защото утре ще бъдем заможни. Ако гласувате за нас, разбира се.

МНОЖЕСТВОТО: У-у-у-у-у!

ПОЙРАЗА: Майната ти! (Разваля кавала и си тръгва.)

ДЖЕТА: Добре де, трайте малко. За компенсация на най-изпадналото семейство в селото даваме държавна работа на Цакаляна, като го издигаме за пъдар на Черна. Да видите, че нашата партия не прави разлика между червени, сини, жълти, розови, а не, розови не, и всякакви политически цветове, с малки изключения.

МНОЖЕСТВОТО: У-у-у-у-у!

КАЛУНА: Майната ти! (Дръпва листа от ръцете ѝ, смачква го и го хвърля в гроба.) Иди другаде да правиш пропаганда.

ДЖЕТА: Аз пък ще взема петолъчката. (Грабва червено боядисаната пирамида с петолъчката под мишница и демонстративно си тръгва. С нея тръгват Милтара и още неколцина.)

ОТЕЦ ЛОГО: (запява). Господи помилуй, прости нас, грешните, и изпрати упокой на тази сиротна земя, на която Бурунсуза ще издяла кръст по християнски и всичко ще е наре-е-е-д...

Оплаквачките пак захълцват.

БУРУНСУЗА: Ей сега, ей сега. Бахмааму! (След малко се връща със скован кръст.)

ОТЕЦ ЛОГО: (дава знак на Йос да спускат ковчега). Господи, приеми с отворени обятия земята на Черна, бди над душата и? и направи така, че да остане спомен за нея, сякаш животът ѝ между живите продължава-а-а-а... Дай упование и надежда на всички селяни за спасението на душите им...

Вече са заровили гроба. Смъртта се разотива.

ЙОС: Отче, забравихме да вземем душедел...

ОТЕЦ ЛОГО: Не съм забравил аз. Всички дадоха по малко.

ЙОС: Тези пари са за нас, нали?

ОТЕЦ ЛОГО: За вас са молитвите и разкаянието.

ЙОС: Ти да не финансираш някоя партия?

ОТЕЦ ЛОГО: Само църквата финансирам, чедо. А душедела е за упокой на мъртвата вече земя.

СЦЕНА 3.

На сметището.

ЦАКАЛЯНА: (облечен като пъдар. Натоварил е фазер.) Мръкна. Това е плячка. Какво не му харесват на тоя фазер? Такива големи листове... Нестандартен бил. Ще има за отопление. И за строителни цели става. Дали да не драсна клечката на тези камари?

Появява се ревящ джип със заслепяващи светлини. Като космически кораб. Звучи силна музика. И глас, който идва сякаш от небето.

КОДЖАБАШЕВ: Има време за това.

ЦАКАЛЯНА: (хваща пушката). Кой си ти?

КОДЖАБАШЕВ: Ще ме видиш. Когато аз пожелаая.

ЦАКАЛЯНА: Дали не сънувам? (Ощипва се.) Не, не сънувам. Стой! Не пипай фазера! Ще стрелям!

Две мутри се спускат върху него, хващат го под мишниците и го натискат да коленичи.

КОДЖАБАШЕВ: Теб търся, Цакалян.

ЦАКАЛЯНА: Ти ме познаваш?

КОДЖАБАШЕВ: Много повече, отколкото си мислиш.

ЦАКАЛЯНА: Кой си ти?

КОДЖАБАШЕВ: Коджабашев. Собственик на фирма за чистота "Еко Глоуб". Собственик на сметището. Аз съм сметището. Аз съм смрадливия ти живот. Твоят и на всички, които ще имам чрез тебе.

ЦАКАЛЯНА: Зловещо звучи... Какво ще правиш с мене?

КОДЖАБАШЕВ: Радвай се. Ти си избрания.

ЦАКАЛЯНА: За какво?

КОДЖАБАШЕВ: Богатство. Власт. Ти го искаш.

ЦАКАЛЯНА: Че кой не иска?

КОДЖАБАШЕВ: Мнозина искат, малцина стават. Ти ставаш. Прокле бога. И се отказа от него.

ЦАКАЛЯНА: Какво трябва да правя?

КОДЖАБАШЕВ: Да служиш.

ЦАКАЛЯНА: Не разбирам.

КОДЖАБАШЕВ: Ще вършиш това, което ти наредя. Другите ще купуват гласове за избори, а ти ще купуваш души. Колкото повече души спечелиш, толкова по-голямо и по-силно ще става Сметището. Тоест аз. Ти ще бъдеш моята дясна ръка.

ЦАКАЛЯНА: Душата не е стока. Как да я купувам?

КОДЖАБАШЕВ: С празни обещания. С измами. Насилие. Грабежи. Ще направим човека беден, безпомощен, зъл и нещастен. Ще го превърнем в скот. И аз ще властвам над него до пълното му самоунищожение.

ЦАКАЛЯНА: А аз? Какво ще стане с мене?

КОДЖАБАШЕВ: Ти си сметищно копеле. Осиновен си. Намерен си в кофа за боклук. Захвърлен. Полумъртъв. Посинял. Такъв си остана - синекож. Време е да отмъстиш.

ЦАКАЛЯНА: Заради онзи, който ме изхвърли със синьото си семе. Заради онази, която ме пръкна от утробата и ме заряза завинаги. Която похаби живота ми, преди да ми го даде. Заради Него. Заради всички. С теб съм!

КОДЖАБАШЕВ: Сега ще си отидеш. И утре с фазера ще сковеш нужник.

ЦАКАЛЯНА: Нужник? А-ха, нужник! Добре, нужник. Както кажеш...

Нарамва пушката и фазера и тръгва.

СЦЕНА 4.

Общоселско събрание.

ДЖЕТА: Другарки и другари...

МНОЖЕСТВОТО: У-у-у-у-у!

ДЖЕТА: Е, добре де... Черненци, постъпи донесение, че някои са побързали да се облажат от сметището. И по-точно новият пъдар – Цакаляна, е злоупотребил със служебното си положение. Без разрешение той е натоварил цяла каруца фазер и си е сковал нужник. Ето защо аз го санкционирам с порицание пред вас и за назидание конфискувам нужника в полза на държавата. За целта назначавам комисия по конфискацията.

КЛАКЪОР I: (ръкопляска).

КЛАКЪОР II: Така му се пада!

КЛАКЪОР III: Откъде накъде?

ДЖЕТА: Проблемът ние го решихме по съвест. А как именно нека каже моят заместник Милтара.

МИЛТАРА: Фазерът ще се раздава с купони. Купоните ще раздавам аз. За да няма злоупотреби. Значи тези, които са с повече заслуги, ще получат равен брой купони. Същото се отнася и за тези с по-малко заслуги.

КЛАКЪОР I: Ще рече по братски.

КЛАКЪОР II: Така е справедливо!

КЛАКЪОР III: (ръкопляска).

ДЖЕТА: Има ли някой против?

МИЛТАРА: Няма.

ДЖЕТА: Обявявам утрешния ден за съботник. Всички да излязат на сметището. Ще преброим колко е фазера, ще го зачислим и опишем. И ще раздадем купоните.

МИЛТАРА: Който не дойде - няма купони!

КЛАКЪОР I: Никакви купони!

КЛАКЪОР II: Който не дойде - на! (Показва кукиш.)

КЛАКЪОР III: Няма фазер!

ДЖЕТА: Няма смисъл от изказвания.

МИЛТАРА: Какви изказвания? Те могат само да объркат работата.

ДЖЕТА: Закривам събранието.

МИЛТАРА: Комисията по конфискацията на нужника да остане.

Събранието се разотива с шушу-мушу.

СЦЕНА 5.

Нощ. Изгрява месеца, звездите сияят, светло като ден. Тръгва върволега от хора към сметището. Всеки гледа да изпревари другия. Връщат се с вързопи фазер. Разтоварват. И всеки се заема да строи нужник.

ЧЕРНЕНЕЦ I: (цъка с език, чеше се по темето, куми се. Говори шепнешком, върши нещо тайно.) Тая работа хич не е за мислене, ами я да взема аз да скова един нужник.

ЧЕРНЕНЕЦ II: Нужник ами, ти какво мислиш, че ще правя аз?

ЧЕРНЕНЕЦ III: Накрая и ти взе да се усещаш...

ЧЕРНЕНЕЦ IV: Да не сме само ние. Я се послушай, да видиш кво става...

ЧЕРНЕНЕЦ V: Тая чука-траканица идва от всички краища на Черна.

ЧЕРНЕНЕЦ I: Ама и тоя фазер, тъй лесно се работи... По-лесно не може да бъде .

ЧЕРНЕНЕЦ II: Пироните влизат като в кисело мляко.

ЧЕРНЕНЕЦ III: Леко и безшумно.

ЧЕРНЕНЕЦ IV: И е спорен, майка му стара.

ЧЕРНЕНЕЦ V: За нула време. Ей го на - готов е.

ЧЕРНЕНЕЦ VI: (почесва врат, потърква ръце, доволен е). Ами че то, да ги сефтосаме, а?

ВСИЧКИ: (все тъй шепнешком). Що пък да не ги сефтосаме...

Влизат в нужниците.

Пропяват трети петли.

Внезапно гърмел трясва небето над Черна. Земята потреперва. Изведнъж съмва. Всички черненци изскачат със смъкнати гащи.

ЧЕРНЕНЕЦ I: Спокойно.

ЧЕРНЕНЕЦ II: Фалшива тревога.

ЧЕРНЕНЕЦ III: Ей, то май...

ЧЕРНЕНЕЦ IV: Глей к'во стаа...

ЧЕРНЕНЕЦ V: К'во да стаа...

ЧЕРНЕНЕЦ I: Всяка къща осъмна с нужник, к'во стаа...

ЧЕРНЕНЕЦ II: И майсторите таман ги сефтосват...

ЧЕРНЕНЕЦ III: Тц-тц-тц! Те нужниците се множат по-бързо от...

ЧЕРНЕНЕЦ IV: Какво ти се множат, направо се роят...

ЧЕРНЕНЕЦ V: Какво ти, направо се умножават...

Всички се смеят. Поздравяват се, махат с ръце.

ЧЕРНЕНЕЦ IV: Айде честито!

ЧЕРНЕНЕЦ V: Ей, к'во нещо е човека...

ЧЕРНЕНЕЦ I: Да не види нещо.

ЧЕРНЕНЕЦ II: Тц-тц-тц-тц... Честито!

ЧЕРНЕНЕЦ III: Сега Милтара да си завре купоните отзад...

ЧЕРНЕНЕЦ IV: Кметицата да си ги завре...

ЧЕРНЕНЕЦ V: Я да си продължим ние заниманието.

Идват Джета, Милтара и комисията по конфискацията. Състои се от

трима черненци –VI, VII и VIII.

ДЖЕТА: Не вярвам на очите си.

МИЛТАРА: Всяка къща с нужник от фазер.

КОМИСИЯТА: Какво ще правим сега?

ДЖЕТА: Какво да правим?

МИЛТАРА: Да разпуснем комисията. Принудени сме.

КОМИСИЯТА: Иначе трябва да конфискуваме всички нужници в полза на държавата.

МИЛТАРА: Не е целесъобразно.

КОМИСИЯТА: Щото държавата вече се е самозадоволила.

ДЖЕТА: Разпускам комисията по конфискация на нужниците. По целесъобразност.

МИЛТАРА: Ами съботника?

КОМИСИЯТА: Какъв съботник? От фазера сигурно разпалки не е останало.

МИЛТАРА: Ами купоните? Какво да правим с купоните?

ДЖЕТА: Айде сега, ти пък... Купоните, та купоните... Заври си ги...

КОМИСИЯТА: Те хората се самозадоволили. Без купони.

МИЛТАРА: Що се ядосваш сега?

ДЖЕТА: Ще се ядосвам. Как няма да се ядосвам. Отлагам съботника.

КОМИСИЯТА: По целесъобразност...

СЦЕНА 6.

"Двата ореха". Фърчилата води своя пръч Дуки.

МИЛТАРА: Фърчила, забранено е за домашни любимци.

ФЪРЧИЛАТА: Я не обиждай Дуки. Хайванът е по-умен от тебе.

ЙОС: Не те ща на наш'та маса. Мирише на пръч.

ФЪРЧИЛАТА: Мирише талантът му, а не краката ми. А талантът е като пръдната, все ще намери откъде да замирише. Ти твоя чувствителен нос от моргата ли го имаш? (Сяда.)

КАРАКАША: Остави го. Навсякъде води Дуки. Неговата най-голяма гордост.

ФЪРЧИЛАТА: Уважавам го повече от човек и признавам таланта му за по-голям от моя.

КАЙРЯКА: Футус курча мъти...

ОТЕЦ ЛОГО: Тоя брадат пръч май е превзел смисъла на живота ти.

ФЪРЧИЛАТА: Не си далеч от истината, отче. Калун, една гроздова за мен и една бира за Дуки.

КАЙРЯКА: Фърчила, я кажи пак какви данни има?

ФЪРЧИЛАТА: Световни. 88 сантиметра рога и 99 кила живо тегло, 22 от което се пада на топките.

БУРУНСУЗА: Бах мааму.

КАРАКАША: Айде бе.

ШОМОЛЧЕТО: И-и-и-и-и!

МИЛТАРА: Не може да бъде!

КАЙРЯКА: За завиждане е!

ФЪРЧИЛАТА: За златен медал е!

КАЛУНА: Носи питиетата, бирата на Дуки е в специална чаша.)

Наздраве, Дуки.

ФЪРЧИЛАТА: Давай, приятел.

ЙОС: Гледай как лочи. Като невидял.

МИЛТАРА: Много жаден го държиш.

ФЪРЧИЛАТА: Веднъж изпи дванайсет бири.

БУРУНСУЗА: Бах мааму.

КАРАКАША: Айде бе.

ШОМОЛЧЕТО: И-и-и-и-и!

МИЛТАРА: Не може да бъде.

ФЪРЧИЛАТА: За златен медал е.

ОТЕЦ ЛОГО: И кой му плаща сметката?

ФЪРЧИЛАТА: Публиката. За атракцията.

ВСИЧКИ: (разочаровано). А-а-а-а-а...

АНИСИМ: Зачем ты завъош ево Дуки? А не... Йос, например.

КАРАКАША: Нали като се е родил, топките му не са били толкоз големи?

ФЪРЧИЛАТА: Името му е Дук. И ти го знаеш, не се прави на игумен.

ОТЕЦ ЛОГО: Това е благородническа титла.

ШОМОЛЧЕТО: На такъв световен пръч му мяза.

ФЪРЧИЛАТА: Дуки му викам на галено.

ЙОС: Не те ли е страх, че някой ден може и теб да опъне?

ФЪРЧИЛАТА: Ние се обичаме.

МАРАЙДА: (влиза).

ЙОС: Оп-па-а-а... Да видим кой ще изгори сега.

МЕМЕТ: А, възгеч!

КАРАКАША: Не взема скъпо жената.

МИЛТАРА: Ти какво искаш - за един пъпеш, една диня, за чепка грозде пуска.

КАЙРЯКА: За бутилка гроздова също.

АНИСИМ: В гораде такава евтиния нет!

ШОМОЛЧЕТО: Била е шивачка в града. Усвоила е занаята.

КАЛУНА: Една ментовка?

МАРАЙДА: Може. Ако я поръча Фърчилата.

КАРАКАША: Що пък Фърчилата?

ФЪРЧИЛАТА: Аз нищо не знам.

МАРАЙДА: Дошла съм да ми дадеш от стоката си.

ФЪРЧИЛАТА: Каква стока?

МАРАЙДА: От производството на Дуки.

ФЪРЧИЛАТА: Че то производството на Дуки е пръснато из цяла Черна.

ШОМОЛЧЕТО: Що яренце има все е негово.

КАЙРЯКА: Ако си дошла да те запърчи по-добре аз да го направя.

МЕМЕТ: Правил си го, ама дикиш няма.

МАРАЙДА: Искам от семето на Дуки.

ШОМОЛЧЕТО: И-и-и-и-и!

БУРУНСУЗА: Бахмааму.

КАРАКАША: Айде бе.

МИЛТАРА: Не може да бъде.

ФЪРЧИЛАТА: Нали ви казах, за златен е.

КАЙРЯКА: А бе я си гледайте чашите...

ФЪРЧИЛАТА: Не мога да вдяна. Майтапиш ли се?

МАРАЙДА: От семето на тибетския козел се прави най-хубавия крем на света. Подмладявал. Жените са луди по него.

АНИСИМ: Есть такава забота, читал я.

ШОМОЛЧЕТО: Че той Дуки е по-световен от тибетския.

КАРАКАША: Що да не се мажеш... с неговото?

ПОЙРАЗА: Какво пречи? Хем прясно, хем евтино.

ФЪРЧИЛАТА: Да, да, евтино. Ще имаш да вземаш.

ШОМОЛЧЕТО: Ако рече да изнася от него, французите знаеш ли колко ще плащат?

ЙОС: Леле, при всички тия кози, дето е заплодил, ако беше изнасял на запад, сега щеше да си червив с пари.

МАРАЙДА: Е, все ще измислим как да се разплатя.

ФЪРЧИЛАТА: Ама как ще му го вземеш? Ще трябва да те яхне.

КАРАКАША: Иначе не може.

КАЙРЯКА: Козарят си уважава козите. Защо козелът да не си уважи козарката?

ПОЙРАЗА: Ти май от содомийка вдяваш.

КАЙРЯКА: Не питай мене, а Йос. Той отбира от тия работи.

ЙОС: А бе ти...

КАЙРЯКА: Не ме гледай така мръсно.

ПОЙРЯЗА: Айде стига сега. Няма вас да слушаме.

МАРАЙДА: Ти май се майтапиш с мене.

ФЪРЧИЛАТА: Като не щеш - ей ти го. Иди да го издоиш ти.

КАРАКАША: На нея сега хем й се иска, хем не й стиска.

МАРАЙДА: (приближава Дуки. Той става неспокоен. Навежда глава и рие с крак.)

ПОЙРАЗА: Още малко и ще й скочи.

ЙОС: Гледай как пръхти с ноздри и гледа изотдолу, с жълтото на очите.

КАЛУНА: Внимавай, ей, ще скъса синджира.

МАРАЙДА: Не мога. Ще ми налети. Ела ти да го издоиш.

ФЪРЧИЛАТА: Обаче ще застанеш пред него. И ще се наведеш да те помирише. Калун, дай една кофа.

МЕМЕТ: Бонлук бе!

МАРАЙДА: Не съм очаквала толкоз капризи от един пръч.

ФЪРЧИЛАТА: Интелигентен е. Заметни малко роклята. А така.

Дуки протяга шия, дръпва веригата, а с нея масата. Налита на Марайда. Тя избягва. Избухва всеобщ смях.

ШОМОЛЧЕТО: И-и-и-и-и!

БУРУНСУЗА: Бах мааму.

КАРАКАША: Айде бе.

МИЛТАРА: Ей, за малко да...

ФЪРЧИЛАТА: Нали ти казах, златен е.

КАЛУНА: (удря с две ръце по тезгяха). Ниско стрижеш, Фърчила. Заслужи си пиенето.

ПОЙРАЗА: Голяма работа е Дуки!

КАРАКАША: И Фърчилата е голяма работа!

ФЪРЧИЛАТА: Ние имаме мисия - да заплодим всички кози на земята.

Отново смях.

ЙОС: Фърчила, я да му се порадваме на тоя синковец.

КАРАКАША: Може ли да го наточи?

ФЪРЧИЛАТА: Ще го урочасате...

МЕМЕТ: Да не е сопчикар тая работа.

АНИСИМ: Если хочет Марайда...

ФЪРЧИЛАТА: Да бяхте го видели преди да вляза, беше се изправил на салкъма и бръстеше ниските клони. Аршинът му щръкнал, а двете кълбета играят, сякаш някоя черненка навива прежда. И топките му звънят...

ШОМОЛЧЕТО: И-и-и-и-и!

БУРУНСУЗА: Бах мааму.

КАРАКАША: Айде бе.

ФЪРЧИЛАТА: Нали ви казах, златен е.

КАЙРЯКА: Какво ти златен, той звъномъд бе, Фърчила.

Превиват се от смях.

АНИСИМ: Звъ... Звъ... Звъ...

ДЖОГАТА: Звъномъд.

ФЪРЧИЛАТА: Хайде сега пуснете по нещо за атракцията. (Сваля каскета и го подлага.)

ЦАКАЛЯНА: (идва). Хубав шенлик си правите. Браво. И май не ви интересува друго.

МЕМЕТ: Що бе, билязер?

ЦАКАЛЯНА: Народът горе като косерчета е нападнал сметището...

ОТЕЦ ЛОГО: Той народа може да е горе, ама населението е тука.

КАРАКАША: Да не са бракували кашкавала на млекопреработване?

ЦАКАЛЯНА: Гума. Ама не за жвакане. Каучук.

ФЪРЧИЛАТА: Аз уж бързах, пък се заседях.

ПОЙРАЗА: Да вземем и ние да съберем нещо.

ЦАКАЛЯНА: Цял ден камионите карат каучук. От фабриката.

КАРАКАША: Като наджаскаш печката, става и да готвиш с него.

КАЛУНА: Зимата с какво ще топля тоя крематориум? С гумата – сауна става.

ЙОС: Разсъхвайте агитката. Утре пак.

СЦЕНА 7.

Суматоха в Черна.

КАЙРЯКА: Не го харесвам туй сметище, ама хубав матриял докарах.

ШОМОЛЧЕТО: Гума, да ти види окото.

МИЛТАРА: Брак всякакъв - изрезки, автомобилни гуми, какво ли не щеш.

ПОЙРАЗА: Попаднах на чист каучук. Гори като барут.

АНИСИМ: Пет кубика събрал.

КАРАКАША: Всичко извлякохме. Изрезка не остана.

ОТЕЦ ЛОГО: Като марокански скакалци го опоскахте това сметище.

МИЛТАРА: Не знам как ще я бъде, това сметище е разграден двор.

ПОЙРАЗА: Цакаляна е наш човек. Докарат ли нещо веднага ни информира.

МИЛТАРА: Ощетява държавата.

КАРАКАША: Майната ѝ на държавата.

ОТЕЦ ЛОГО: Докъде стигнахме... Черненеца не си гледа земеделската работа, а по цял ден слухти и варди какви боклуци изхвърлят.

ФЪРЧИЛАТА: Мани, мани. Дворът ми се затлачи с фазер. А сега и с гума...

ШОМОЛЧЕТО: Ще влачиш. Запасявай се. И в боклука има чалъми.

КАЛУНА: Аз като гледам, сметището не може да върже мръвка от нас. Не може да дръпне. Каквото разтоварят начаса се разграбва.

ОТЕЦ ЛОГО: Марокански скакалци, нали ти казвам.

КАРАКАША: Хляб и маслини да бяха, нямаше да има такъв наплив.

В другия край на Черна, през оградите.

ЧЕРНЕНКА I: А-у, какъв черен дим. Притеснена съм.

ЧЕРНЕНКА II: Намерила, та премерила. Пушек, какво има да те притеснява. Коминът да му мисли.

ЧЕРНЕНКА III: Че аз с тоя гуменяк манджа готвя.

ЧЕРНЕНКА I: То и аз. Що да хабя ток, газ и дърва...

ЧЕРНЕНКА II: За всичко плащаш, а гумата ляга без пари.

ЧЕРНЕНКА III: По-силен пламък дава, хем гориш без сметка.

ЧЕРНЕНКА I: Ох, на мене ми дай без сметка. Пей давам...

ЧЕРНЕНКА II: Моя го гледам, много доволен. Цъка пред огнището по потник и пъчи космати гърди пред мене.

ЧЕРНЕНКА III: Той и моя цъка, как няма да цъка.

ЧЕРНЕНКА I: То и аз цъкам с моя. Ей тъй на: Тц-тц-тц-тц, бахмааму, пак го прецакахме тоя живот.

ЧЕРНЕНКА II: Безплатен огрев, кой ти го дава.

ЧЕРНЕНКА III: Туй сметище за нас е манна небесна.

ЧЕРНЕНКА I: Повече от социални грижи е.

ЧЕРНЕНКА II: Ако има как за него ще гласувам на изборите...

ЧЕРНЕНКА III: Въх, гледай я тая какво прави. Ний докато бърбим, тя мъкне от моя боклук. Чакай, чакай! Чакай аз да те оскубя, кокошка такава. Остави гумата там, откъдето си я взела!

ЧЕРНЕНКА I: Дръж я, мари! Аз ако съм на тебе, улицата ще помета с нея.

ЧЕРНЕНКА II: Я си гледай работата, да не взема аз да те оскубя. Тая гума си е моя, мъжът ми я разтовари тука.

ЧЕРНЕНКА III: Ще ти дам аз един мъж на тебе. Остави гумата, ти казвам!

ЧЕРНЕНКА I: Дръж я, мари! Много й знае устата!

Двете се хващат за косите, другата ги настървява.

Пред "Двата ореха"

МИЛТАРА: Някаква врява долавям оттатък, не мога да разбера какво става.

ПОЙРАЗА: Нищо не се чува. От гумата е.

ШОМОЛЧЕТО: Много кадят тия комини.

ПОЙРАЗА: Черен пушек. Гъст като меласа.

ДЖОГАТА: Вя-вя-вятъра не-не-не го разнося.

МИЛТАРА: Сипе се като паспал. Дипли се и се сляга по покривите.

ДЖОГАТА: Земята по-по-по-черня.

ШОМОЛЧЕТО: То и небето е постоянно затестено с черни облаци.

МИЛТАРА: Не можеш да видиш какво става по черненските улици.

ПОЙРАЗА: Да вървим, утре работа ни чака. Какво ли ще докарат на сметището?

ШОМОЛЧЕТО: Каквото и да докарат, за нас ще е.

ДЖОГАТА: Тря-я-я-я-бва да си там. Иначе до теб ня-я-я-я-ма да стигне.

Затъмнение.

ЧЕРНЕЦ I: Какво става? Няма ли да съмва днес?

ЧЕРНЕЦ II: В пет и половина ставам. Всяка сутрин. Със слънцето. Днес няма слънце.

ЧЕРНЕЦ III. Какво ти пет и половина, осем часа стана. Обаче тая сутрин така и не идва.

ЧЕРНЕЦ IV: Ти остави, ами няма и помен от забел.

ЧЕРНЕЦ V: Цяла Черна и всичко около нея е по-черно от джуджър.

ЧЕРНЕЦ I: Как няма да е джуджър. Я гледай какво става.

ЧЕРНЕЦ II: Какво да гледам като нищо не виждам.

ЧЕРНЕЦ I: Извади чекията и разрежи двора си като торта, да видиш какво ще стане.

ЧЕРНЕЦ III: Какво да стане. Ето едно парче.

ЧЕРНЕЦ IV: Разгледай го сега хубаво. Какво е това?

ЧЕРНЕЦ V: Паве.

ЧЕРНЕЦ I: Паве я. Паве от сажди.

ЧЕРНЕЦ II: Верно. От сажди.

ЧЕРНЕЦ III: Бахмааму. От гуменяка е.

ЧЕРНЕЦ IV: Селото не можеш го позна вече. Черна ли е, кое е...

ЧЕРНЕЦ V: Ще му сменим името. Отсега нататък ще се казва Нова черна.

СЦЕНА 8.

На сметището. Проблясват фарове. Шум от форсиране на двигател. Идва отдалече, сякаш от дълбините на мрака. Ту заглъхва, ту се усилва.

ЦАКАЛЯНА: Сякаш сънувам. Защо съм на открито? Няма дървета, няма трева. Птици няма, пеперуди... Насред сметището съм. Купища

боклуци. Въздухът свисти от резливост. Вятърът носи остра, стипчива миризма на изгоряло стърнище. Ето, пак чувам джипа. Надбягва се с мрака. Тази сянка... Коджабашев, това съм аз! И той е със синя кожа!

КОДЖАБАШЕВ: (Появява се в безупречен костюм.) Ето ме. Дойдох, за да ти се явя.

ЦАКАЛЯНА: Но това лице... Това лице е моето.

КОДЖАБАШЕВ: Мога да имам много лица. Твоето е едно от тях. Имам много души. Колкото са повече, толкова по-голяма е силата ми. Аз съм мракът. Сега съм само дух, който набира мощ. Моята мисия ще изпълня чрез теб. Ще имаш богатство и власт, но ще бъдеш слуга на моя демон. Аз съм преследвачът на човека. Неговото нещастно бъдеще, това съм аз.

ЦАКАЛЯНА: Ти не си господар на живота...

КОДЖАБАШЕВ: Времето ми е подвластно. То работи за мен. Аз идвам, за да подготвя идването на друг - най-могъщ от могъщите. Той ще унищожи човечеството. Ще унищожи Земята. И който и да дойде след него, не ще може нито да съди, нито да съживява.

ЦАКАЛЯНА: Защо? Нали е казано...

КОДЖАБАШЕВ: Аз съм лошата поличба. Унищожителят на надежди. Тях подменям със злини, нещастия и смет. Ограбвам души. Моите стихии върлуват по Земята и сеят страх и поквара. Разрушение бележи моя път. Воня и смрад е отровния ми дъх, а похотливост, завист и коварство - моите капани за души.

ЦАКАЛЯНА: Нима смяташ да заличиш човека от лицето на Земята?

КОДЖАБАШЕВ: Аз съм всичко онова, което е било и ще бъде. Човекът няма да има нито история, нито биография.

ЦАКАЛЯНА: Ами спомените? Ами мечтите? Как ще ги отнемеш?

КОДЖАБАШЕВ: (Смее се.) Виждам огромно сметище, сграбчило цялата земя. То ще бъде средство за поглъщане на всичко сътворено, за да се върне светът към вечния хаос. Аз ще направя от държавата попътна гара на злото. И когато осея света с такива гари, един ден... (Смее се злоецо.)

ЦАКАЛЯНА: Но човекът се уповава... Трудно е да отнемеш вярата му...

КОДЖАБАШЕВ: Бог ще го изостави. Човекът ще затъне в калта на злото и Бог ще се отвърне от него.

ЦАКАЛЯНА: Стремежът към свободата не можеш да му вземеш...

КОДЖАБАШЕВ: Ние ще му подменим свободата. Той няма да работи и ще мисли, че това е свободата. Той ще се прекланя и вярва в боклука, който ще бъде за него благоденствие. Човекът ще върви след хляба, а не след свободата. Заради илюзията, че хлябът е свобода. Тогава ще загуби умилението си към Бога. Човекът сам се унищожава в името на лъжесвободата.

ЦАКАЛЯНА: Какво ще правиш с мене?

КОДЖАБАШЕВ: Живей сегашния си живот щастливо. Нищо няма да ти липсва. Ще получаваш сега и тук. После ще плащаш. Това е волята ми.

ЦАКАЛЯНА: Благодаря ти, господарю.

Светкавица. Джипът изчезва.

ЦАКАЛЯНА: (Събужда се плувнал в пот. Върти се като обезумял. Не може да се ориентира.) Къде съм? Аз ли съм? Съмва се. Трябва да вървя.

СЦЕНА 9.

”Двата ореха”. Всички пушат "марлборо".

КАЙРЯКА: Хубаво нещо било това световната цигара.

АНИСИМ: Багата рабата.

ШОМОЛЧЕТО: Аз досега не бях пушил “Марборо”.

ДЖОГАТА: И и-и-и-и аз.

ОТЕЦ ЛОГО: Всички пропушиха.

ФЪРЧИЛАТА: Мани-мани, гледам, Дуки и той налита.

КАРАКАША: Ми то, не може да се устои.

ДЖОГАТА: М-м-м-марборо е т-т-тва.

МЕМЕТ: Гюзел табак. Вирджиния.

ПОЙРАЗА: Мемет разбира от тютюн.

КАРАКАША: Ние тука тъй както сладко си пушиме и пиеме, ако докарат нещо на сметището... Щото имам информация...

МИЛТАРА: Няма страшно. Цакаляна е на пост. Ще се обади.

КАЛУНА: Хубаво си се сетил. Направо военна организация.

ФЪРЧИЛАТА: Не може да се отрече, откакто сметището дойде, черненеца успя да загърби нуждата. Заживя по-добре.

ЙОС: Погребенията станаха някак по-обилни.

МЕМЕТ: Хубаво време за новата демокрация.

ШОМОЛЧЕТО: Как няма да е хубаво, тютюневият комбинат изхвърли тонове цигари.

ДЖОГАТА: М-м-м-марборо.

ПОЙРАЗА: Мемет разбира от тютюн.

МЕМЕТ: Тютюнът бил бъкн със стронций. От Чернобил ли, от Черна вода ли, не знам. Ама те нарочно така казват.

КАЙРЯКА: Черненеца не признава стронций.

ЙОС: Ни стронций, ни разни там киселинни дъждове.

АНИСИМ: Всъо палитика, измишльотини.

МЕМЕТ: Запасихме се за години напред. Сега черненеца пафка само “Марлборо”. Пафка и цъка с език. Дърпа колкото може по-навътре, та пушекът слиза в петите, а очите кръвясват. Пенджурите чак се замътват. И сичкия тоя кеф иде от “Марлборото”.

ФЪРЧИЛАТА: От фукнявина.

ДЖОГАТА: Го-го-го-голяма работа е туй бо-бо-борото.

МИЛТАРА: По сметицето вече може да се намери ако не всичко, то поне почти всичко.

ОТЕЦ ЛОГО: Не може да се отрече. Дори на някои птици като смърдоврана стана любимо място за гнездене, постоянно го облитат.

КАРАКАША: А-ха, синия мършояд се засели насам.

ЙОС: Шомолчето да каже. Синия мършояд му е любимец.

ПОЙРАЗА: Където да мръдне, синия мършояд по него. Не могат един без друг.

ОТЕЦ ЛОГО: Повелителят на синия мършояд.

ШОМОЛЧЕТО: Ей такива нокти има, като пръстите на ръката ми. А клюнът му пробива чугунена печка. Прави сметка, какво нещо. С тоя клюн бучи де що има жив организъм, а неживия почуква за проверка, да не би да се окаже жив. Отначало мършоядът странеше, дивата перната душа не му даваше да хваща вяра на черненеца. И от мене странеше. Малко по малко свикна. И сега хич не се плаши. Разхождаме се с мършояда рамо до рамо. И нито си пречим, нито си завиждаме. Седна на някой спукан варел да почина, запаля от борото, а мършояда стои до мене и вдишва от димнината. От време навреме, ако вземе да ми кълве ръкава и да ме хайка да ставам, ще изругая, ще махна вяло с ръка да го отпъдя, но така, както го правя с жената, щом ми досади - незлобливо.

Пък и се оказа, че много сериозно теби мръшляка. Най-добрият санитар на сметището.

БУРУНСУЗА: Бахмааму.

ОТЕЦ ЛОГО: Не е за вярване: синия мършояд, черненеца и сметището живеят в съобщество.

КАЙРЯКА: Синия мършояд има един смъртен враг. Той винаги го изпреварва и му отмъква мършоядината.

ФЪРЧИЛАТА: Мани-мани, скитащото куче стана много опасно.

ПОЙРАЗА: Отначало линкаше миролюбиво, навираше си носа да души тук-там и маркираше територия.

КАРАКАША: Като го прогоня от едно място отива на друго. Ама не си отива.

ДЖОГАТА: На-на-на-нагло и на-на-на-нахално.

ОТЕЦ ЛОГО: Всяка божа твар има право на боклук.

БУРУНСУЗА: Бахмааму. И то има право. Ама захитря. Нали е волна твар, подмами и домашното куче. А то не се куми дълго, присъедини се към него. Тежко и горко на този, който замръкне на сметището. Все се заканвам, че някой ден ще нарамя туловката, ще направя една хайка и ще му напълня задницата със съчми. Скитащото куче май се досеща за намеренията ми и ме избягва. Но смрачи ли се, сякаш в уречен час глутницата се появява. Като хуня нахлува в сметището със светещи, накървени очи, изплезен език, и се пръсва във всички посоки, в които я води обонянието ѝ. Скитащото куче е като американската ракета "Пейтриън", винаги намира целта - труп или кокал, умряло врабче, ако щеш, или каквато и да е мършоядина. До сутринта и папер не остава от плячката. Напоследък взе да се явява звероядина. Добитък, хапан от звяр, не се лекува, ами си умира като едното нищо. Не му се пише добро на скитащото куче и то го знае. Бахмааму!

ДЖОГАТА: С-с-с-трашна напаст.

КАЙРЯКА: Някой ден и аз ще нарамя туловката...

ЙОС: Не ви ли прави впечатление... Тялото на сметището взе да се затопля... Като мъртвец, който се съживява.

КАРАКАША: Да ти кажа, май нещо става.

ПОЙРАЗА: Нещо взе да бъка, да бута, да напруга...

АНИСИМ: Там втасва что нибудь. Квас, надига се.

МЕМЕТ: Кади.

ФЪРЧИЛАТА: Нещо диша. Направо с ноздри сякаш диша...

ОТЕЦ ЛОГО: Топлината идва от глинеенето.

ШОМОЛЧЕТО: Затуй ли изпуска такъв тежък и резлив дъх?

ЙОС: Понякога ми се струва, чувам туптежа на сърцето му.

Чува се шум от уоки-токи.

ЦАКАЛЯНА: Тук Цакаляна, тук Цакаляна... Милтар, как ме чуваш?

Приемам...

МИЛТАРА: Добре те чувам. Какво става? Приемам...

ЦАКАЛЯНА: Бързо идвайте! Парфюмерия. Камиони...

МИЛТАРА: Чухте ли? Парфюмерия и козметика...

Разбягват се.

СЦЕНА 10.

Черна.

ЧЕРНЕНКА I: Ела, ела. Да видиш.

ЧЕРНЕНКА II: Какво толкоз?

ЧЕРНЕНКА I: Да знаеш само...

ЧЕРНЕНКА III: Ами моят какво...

ЧЕРНЕНКА I: Донесъл е...

ЧЕРНЕНКА II: Нещо по-различно?

ЧЕРНЕНКА III: Или от моя?

ЧЕРНЕНКА I: Не вярвате ли?

ЧЕРНЕНКА II: Купища.

ЧЕРНЕНКА III: Какво купища?

ЧЕРНЕНКА I: Пъстри, лъщиняви кутии, кутийки, флакони, бидони, шишенца, тубички...

ЧЕРНЕНКА II: Парфюми.

ЧЕРНЕНКА III: Помади.

ЧЕРНЕНКА I: Кремове.

ЧЕРНЕНКА II: Шампоани.

ЧЕРНЕНКА III: Лосиони.

ЧЕРНЕНКА I: Одеколони.

ЧЕРНЕНКА II: Дезодоранти...

ЧЕРНЕНКА III: Какво ли не, какво ли не...

ЧЕРНЕНКА I: Там, на сметището, моят разправя, гърмели на

слънцето.

ЧЕРНЕНКА II: Пат! Пат! Пат! Пат...

ЧЕРНЕНКА III: И пръскали аромати. (Вдишва шумно.)

ЧЕРНЕНКА I: Удавили гравивата му миризма.

ЧЕРНЕНКА II: Сега ухаело на фльорца.

ЧЕРНЕНКА III: Че то и ти тъй ухаеш. (Вдишва.)

ЧЕРНЕНКА I: Пък Отец Лого вика, можело да се задушиш там.

ЧЕРНЕНКА II: Той много разбира...

ЧЕРНЕНКА III: Аз по моя гледам, като се върне оттам мирише, все едно е бил при фльорца.

ЧЕРНЕНКА I: Ама не ревнуваш, нали?

ЧЕРНЕНКА III: Боже, да не ми е изпила чавка... Ми той носи ма...

ЧЕРНЕНКА II: Носи не, ами... Обзаведе ме с всички мазила и фъскала.

ЧЕРНЕНКА I: Не ги знам кое за кво е.

ЧЕРНЕНКА II: Все на чужди езици пише.

ЧЕРНЕНКА III: Няколко ноци милостиня пуснах на моя.

ЧЕРНЕНКА I: Да видиш колко е доволен...

ЧЕРНЕНКА II: Ама и ти доволна...

ЧЕРНЕНКА III: Иска ли питане.

ЧЕРНЕНКА I: А бе и аз тъй. Аз доволна, той доволен, ама знаеш ли какво изпатих. По едно време взех да ходя като ударена в главата. И колкото по-ходя, толкоз по-ударена се чувствам. Приказка не мога да вържа. А то за жена по-голямо наказание от това, да не може приказка да върже, здраве му кажи... На туй отгоре обрив ме нападна. Пъпчасах. Забеляза моя, че езикът ми се подува и все по-бял и по-дебел става. Забеляза щото аз мълча. А мълчаливата фуста кучета я яли. На него жена като не му мрънка и мърмори, като не чумосва и проклетясва, нещо му липсва тъй, не му е спокойно. И той ме юрна към здравната служба. А там вече опашка. Фершела звъни в града на доктора и той довтаса по спешност. Работата била епидемио... демиолична и вирусна. Всичко идвало от сметището. Помадите и парфюмите били правени с живак. Объркали технологията и айде, брак. И айде, антибиотик. Половин тон антибиотик изписа за Черна доктора, Червеният кръст се видя в чудо. И гладна диета с прясно мляко. За десетина дни да ви кажа се изчистих, оправих се, заслабнах... Ей ма на. Фина и стройна. Пък моя

цъка с език и се тюхка: К'во напрайха с мойта жена, развалиха я, вика. Била съм мършава и плоска като дъска. Толкоз разбира ма... Пустите му тоалетни боклуци...

ЧЕРНЕНКА II: А бе хленчиш ти, ама... Твоят не престава да мъкне, от луксозни по-луксозни.

ЧЕРНЕНКА III: Че такова нещо може ли да бъде отпадък?

ЧЕРНЕНКА I: Дръж го там, само ще се оправи .

ЧЕРНЕНКА II: Кара ми един ден едни зелени бидони. Като ги отварям - пълни до половината. С яйчен шампоан. Питам фершела какво да правя, съветвам се, той вика няма страшно. Напълних десетина ведра яйчен шампоан. Сега се къпем и пера къщата с яйчен шампоан. И домашния добитък с яйчен шампоан къпя.

ЧЕРНЕНКА I: Ми то се усеща ма, да не си само ти.

ЧЕРНЕНКА II: Най-сетне Нова Черна замириса на кокона.

ЧЕРНЕНКА III: Ти виж Джета какво казва: коконата се усещала чак в областния град, та цената на квадратния метър черненска земя скочила.

ЧЕРНЕНКА I: Хитът на сезона, за най-модното село обявили Нова Черна.

ЧЕРНЕНКА II: Че как няма да го обявят, като от километри ухае на шикозност.

ЧЕРНЕНКА I: Ох, ха дано, дано...

ЧЕРНЕНКА III: И ние се сдобихме с бидони за кисело зеле, за туршия и джибри. Е, имат привкус на яйчен шампоан, ама нейсе. Всяко зло за добро. Прочу се Нова Черна с ракията. А магията й иде от джибрите, тъй като ферментират в зелените бидони. Мирише на къпана жена. И аз, какво, взех да се къпя с яйчена ракия... И сега моя като хване пътя за сметището, не тръгва без шише яйчена ракия. Така си поддържа и духа, и вкуса, и верността. Ама най-редовно се зарежда. Щом свърши работа, ще седне на сметището, първо ще помирише с наслада къпаната си жена, сетне ще се почерпи, ще се поглуми със синия мършояд и ще си тръгне за вкъщи.

ЧЕРНЕНКА II: Не знам вие с тия ракии, ама аз голяма файда видях от текстилната фабрика.

ЧЕРНЕНКА I: Ох, да си жива и здрава, само ти ли?

ЧЕРНЕНКА III: Ела на гости да ти покажа.

ЧЕРНЕНКА II: Изхвърлят дребина - развлачени парцали, конци всякакви. Аз не знам какво е това криза на конци. Запасила съм с конец даже правнучките. А напоследък използвам конца да разпалвам печката. Най се радвам на молинето, дето става за гоблени. И моят знае, докарат ли молине, гранка по гранка, чиле по чиле, събрала съм сандъци с молине. Да има там, за чеиз да се намира... Един ден от текстилната фабрика да вземат да изхвърлят джакартови покривки, моля ти се. Бели като сняг. Който свари, обзаведе се. Защо се нарича джакартова не зная. Отец Лого каза, имало град Джакарта, татък Босфора, на изток. Понеже нямали какво да ядат там, правели джакартовата покривка и я продавали за нашите червени домати. Те и "Двата ореха" обзаведоха с джакартови покривки. Моят вика, сякаш слънце огря кръчмата отвътре.

ЧЕРНЕНКА III: Какво говориш, всеки дом се обзаведе с джакартови покривки.

ЧЕРНЕНКА II: Аз не знам дали не можем три звезди да защитим. За туризма говоря...

ЧЕРНЕНКА I: Пък ние с персийски килими се снабдихме. А персийският килим е много шик постелка за една селска къща. Да видиш огнището как се запъстри. Избата съм застелила. Да не ми е студено, като ходя боса.

ЧЕРНЕНКА II: Така разбирам аз демокрацията.

ЧЕРНЕНКА III: Господ да ги поживи тез, дето ни направиха този хаир със сметището.

ЧЕРНЕНКА I: Как няма да гласувам за тях?

ЧЕРНЕНКА II: Ще гласувам не ами, с двете ръце.

ЧЕРНЕНКА III: Чувам, съседните села взели да завиждат...

ЧЕРНЕНКА I: Ще завиждат не ами... Моя май се връща.

ЧЕРНЕНКА II: Той и моя...

ЧЕРНЕНКА III: Тичайте да тичаме.

ЧЕРНЕНКА I: Какво ли носи?

СЦЕНА 11.

Сметището: разтоварват боклуци. Черненеца се шура насам-натам като обезумял звяр при вида на плячка.

ЧЕРНЕНЕЦ I: Махни тия овце.

ЧЕРНЕНЕЦ II: Какво ти пречат овцете?

ЧЕРНЕНЕЦ III: Мотаят се из краката ни.
ЧЕРНЕНЕЦ II: И те имат право.
ЧЕРНЕНЕЦ IV: Виж, виж!
ЧЕРНЕНЕЦ V: Завивки някакви.
ЧЕРНЕНЕЦ I: Бързо.
ЧЕРНЕНЕЦ II: Ходеала.
ЧЕРНЕНЕЦ X: Одеала бе, простак.
ЧЕРНЕНЕЦ II: Все там.
ЧЕРНЕНЕЦ III: Дръж тия. Отивам за още.
ЧЕРНЕНЕЦ VI: Гледай, гледай. Чисто нови.
ЧЕРНЕНЕЦ VII: Почти.
ЧЕРНЕНЕЦ VIII: Какво стоиш като парализиран. Влачи бе...
ЧЕРНЕНЕЦ IX: Не остана...
ЧЕРНЕНЕЦ X: Чаршафи! Чаршафи изхвърлят, моля ти се...
ЧЕРНЕНЕЦ XI: Дръж!
ЧЕРНЕНЕЦ XII: Не можеш да ги носиш.
ЧЕРНЕНЕЦ I: Няма страшно.
ЧЕРНЕНЕЦ II: То бива алчност, ама...
ЧЕРНЕНЕЦ III: Гледай себе си.
ЧЕРНЕНЕЦ IV: Дръпни се...
ЧЕРНЕНЕЦ V: Направи място.
ЧЕРНЕНЕЦ VII: Дай ми чаршафа...
ЧЕРНЕНЕЦ VI: Я се махай...
ЧЕРНЕНЕЦ VII: Виж ми юмука... Като агнешка главичка...
ЧЕРНЕНЕЦ VIII: Да го сложа на...
ЧЕРНЕНЕЦ IX: Един път ще те бутурясам...
ЧЕРНЕНЕЦ X: Айде на калъфките.
ЧЕРНЕНЕЦ XI: Що не ги хвърлят на комплекти поне...
ЧЕРНЕНЕЦ XII: Намерил, че премерил...
ЧЕРНЕНЕЦ I: И-и-и-и... Възланци!
ЧЕРНЕНЕЦ II: Айде бе...
ЧЕРНЕНЕЦ II: Бахмааму...
ЧЕРНЕНЕЦ III: Не мога да повярвам...
ЧЕРНЕНЕЦ IV: Златни, златни... Всичко хвърлят.
ЧЕРНЕНЕЦ V: Това са възглавници бе, абдал
ЧЕРНЕНЕЦ VI: Да ми помиришеш...

ЧЕРНЕНЕЦ VII: Ти ще ми помиришеш...
ЧЕРНЕНЕЦ VIII: Мога ли да ти такавам...
ЧЕРНЕНЕЦ IX: Внимавай, разпердушини я.
ЧЕРНЕНЕЦ X: Те ги хвърлят разпердушинени.
ЧЕРНЕНЕЦ XI: Пух...
ЧЕРНЕНЕЦ XII: ...и перушина...
ЧЕРНЕНЕЦ I: Разпердушинени...
ЧЕРНЕНЕЦ II: Виж...
ЧЕРНЕНЕЦ III: Какво да видя...
ЧЕРНЕНЕЦ IV: Побеля.
ЧЕРНЕНЕЦ V: Да бе, бяло...
ЧЕРНЕНЕЦ VI: Сметището побеля.
ЧЕРНЕНЕЦ VII: Сняг сред лято...
ЧЕРНЕНЕЦ VIII: Снежилек...
ЧЕРНЕНЕЦ IX: ... от перушина...
ЧЕРНЕНЕЦ X: ... и пух...
ЧЕРНЕНЕЦ XI: ... и перушина...
ЧЕРНЕНЕЦ XII: ... разпердушинени...
ЧЕРНЕНЕЦ I: Разлетя се...
ЧЕРНЕНЕЦ II: Завихря се...
ЧЕРНЕНЕЦ III: Вихрушка!
ЧЕРНЕНЕЦ IV: Гъдел...
ЧЕРНЕНЕЦ V: В носа гъделичка...
ЧЕРНЕНЕЦ VI: Не мога да дишам...
ЧЕРНЕНЕЦ VII: Не мога...
ЧЕРНЕНЕЦ VIII: Да... Апчихи! (Киха.)
ЧЕРНЕНЕЦ IX: Гъдел... Апчихи!
ЧЕРНЕНЕЦ X: Апчихи!
Всички кихат. Настава всеобща кихавица.

СЦЕНА 12.

”Двата ореха”. Масите застлани с джакартови покривки. Влиза взвод от черненци във военни униформи.

ЦАКАЛЯНА: Раз-два, раз-два, раз-два. Стой! Едно-две! Мирно! Наля-во! Здравейте черненци!

ВСИЧКИ: Здраве желаем!

ЦАКАЛЯНА: Свободно! Всеки на своята маса.

КАЛУНА: Ти като генерал от НАТО поздравяваш, маамустара. И с тая десантна униформа, и с тая барета...

ЦАКАЛЯНА: Само лампаза и златния пагон липсва, а?

КАЙРЯКА: Като знам какъв прошляк беше...

КАЛУНА: Откъде се обзаведохте така?

МИЛТАРА: Завода за конфекция. Държавна поръчка. Военна. За Ирак. Нашият контингент връща голяма партида униформи.. Заради кожените яки. Горещо им било.

КАЛУНА: Ама много хубаво ви седят. Като те гледам... Направо си от НеСеБОБ.

МИЛТАРА: Знаеш ли Милтар какво означава? Я им кажи, отче.

ОТЕЦ ЛОГО: "Милитер" значи войник.

КАРАКАША: Затова му седи като излята.

ПОЙРАЗА: Не е само той. Щом черненеца сложи униформа и се пристегна в кръста, изпъчи гърди, източи стойката си и взе да стъпва напето-напето.

МЕМЕТ: Сега, като срещне някого, не дава селям с "мараба".

МИЛТАРА: Козирува отсечено и ясно: Здрав'желае!

КАЙРЯКА: И пита: Как си, наборе?

ОТЕЦ ЛОГО: Черна заприлича на казарма.

МИЛТАРА: Не, на военно селище заприлича.

КАЛУНА: А шабът е тука. В "Двата ореха".

ШОМОЛЧЕТО: Щъкат насам-натам десантчици.

ПОЙРАЗА: То и по къщите е така: всяка с кафяви войнишки одеала.

МЕМЕТ: Откъде дойдоха тия одеала?

ФЪРЧИЛАТА: Едни млади момчета ги дакараха.

ДЖОГАТА: Во-во-войници.

ЦАКАЛЯНА: Бракували им цялото обзавеждане от НАТО. Уж трябвало да ги горят.

БУРУНСУЗА: Бахмааму! Да нямат бълхи?

ЙОС: Бълхи бе, простак.

БУРУНСУЗА: Все там.

ЙОС: Бурунсуза здраво се дръгне. Само въшката го е напъплила.

БУРУНСУЗА: Бахмааму. Да не ме изяде, като ме е напъплила. Аз и преди си имах.

КАЛУНА: Може да е гнидясал, но пък къщата му е уредена.

МЕМЕТ: Ти май се докачи. Не виждаш ли, че и другите се дръгнат?

КАРАКАША: Важното е, че животът излиза по-евтино. (Вади кутия “марлборо”, черпи наред.) Цигарата ти цигара, къщата ти уредена...

МЕМЕТ: И всеки ден притуряш по нещо.

ПОЙРАЗА: Добре, че зарязах земеделието. Сметището ми идва по-насъгода.

ФЪРЧИЛАТА: Не само на тебе.

ЦАКАЛЯНА: Калун, я налей. Да пием за сметището, което ни промени живота. (Вдига тост.) Да бъде!

ЙОС: Амин!

ОТЕЦ ЛОГО: Ти, ти стана друг човек. Промени и другите. Тъмна сила има в тебе. Господ да те съди! Боже прости...

КАЙРЯКА: Цакалян, ти да не правиш тука предизборна агитация?

КАРАКАША: Не че има лошо, ама...

КАЙРЯКА: Взе да омръзваш с това сметище. Само за него говориш.

ЦАКАЛЯНА: Не искам уста назаем.

КАЙРЯКА: Тогава уши да ти дам.

ЦАКАЛЯНА: Наведи се да ти кажа.

КАЙРЯКА: (крещи от болка. Строполява се на пода. Цакаляна му е отхапал ухото. Кръчмата утихва.)

ЦАКАЛЯНА: (изправя се. В зъбите стиска ухото на Кайряка. Хваща с два пръста окървавеното парче месо.) Дай байонета! Дай байонета, ти казвам!

КАЙРЯКА: (подава му бавно ножа.)

ЦАКАЛЯНА: (рязва парченце от ухото, както се реже мезе, лапва го шумно и дъвче. Преглъща, забива ножа в масата и вдига чашата с червено вино.) Я си разиграй сега ушите. Не искаш ли и другото да ми дадеш назаем?

КАЙРЯКА: (смалява се).

ЦАКАЛЯНА: Друг път не вдигай сянка, по-голяма от боя си. (Обръща се към другите.) Хайде да си пием пиенето. И ако на някой не му стигне мезето, да се обади. (С един замах вади ножа от масата и го хвърля в краката на Кайряка.)

КАЙРЯКА: (сграбчва щика и се изправя. Миг-два се гледат напрегнато. Сетне свежда поглед, прибира ножа в канията и излиза.)

ЙОС: Търсеше си го.

ОТЕЦ ЛОГО: Боже прости им! Сметището ги озлобява.

КАРАКАША: Пойраз, я разпъни акордеона.

Настъпва всеобщо веселие с предизвестен изход – всеобщо напиване.

Подпийнали, Йос и отец Лого се оттеглят на една маса, встрани от другите.

ЙОС: Отче, аз живея за тоя дето духа. А то в момента нищо не духа. Тогаз за какво живея аз?

ОТЕЦ ЛОГО: Чистилицето, чедо, е само за твойта душа. Много грехове имаш да изправяш.

ЙОС: Тука е чистилицето, отче, на гробището. И за най-лошия, като го погребват, родата му се сеща, че е имало нещо хубаво у него. Тука лоши хора не съм видял. Може за час да е, ама всички са добри.

ОТЕЦ ЛОГО: Не бива да пиеш толкова, чедо, самичък се затриваш.

ЙОС: Ти ли ми го казваш? Като ме тупка шишето в джоба, по-голям от Свети Петър се чувствам. Щото той ги посреща, ама аз ги изпращам.

ОТЕЦ ЛОГО: Сигурно е тъй. Щом казваш...

ЙОС: Абе, отче, нормален човек може ли да издържи на тая работа? Всеки ден къпя умрели. Гледам мъка, писъци, плач... Ще пия не, ами... Аз затова и семейство не свъртях. За какво да правя деца? Да се мъчат? И накрая - пак тука.

ОТЕЦ ЛОГО: Ти не бери грижа. ТОЙ за всекиго ще отреди каквото заслужава. Ама ти не бива тъй, съвсем самичък...

ЙОС: Не се оплаквам. Мойто си върви. Като има смърт хората стават щедри. Пуснат ли бутилка, стига. Тук, на гробището, съм си добре. Зиме спя в стайчето, знаеш го, лете в някой изкопан гроб, на хлад. И за разлика от тебе от политика не се интересувам. Щото нашите клиенти като дойдат тука, като ги спусна в гроба, всичките са вече безпартийни. И ти заръчвам: Щом ритна камбаната, вдигни тост и кажи една молитва за “бог да прости”. Много съм грешен, отче. Господ отдавна се е отвърнал от мене.

ОТЕЦ ЛОГО: Разкаянието е важно. И аз съм безпартиен, макар че ми взеха здравето комунистите. В лагера видях какво ли не. Пред очите ми пребиваха хора с тояги. Хвърляха труповете да хранят свинете с тях. Колко си отидоха ей тъй, за едното нищо. Не можах да преживеят

гаврата и унижението. Надзирателите ме спукваха от кодоши и гонка. Атеисти, а ме викаха при всеки смъртен случай. Да ги опрощавам. Дванайсет години всеки божи ден се молах да умра. Оттогава не съм човек. Пречупиха ме. Ала Бог е справедлив. Сега се радвам на живота. Само на това сметище не мога да се зарадвам. И съм безпомощен, защото не мога да ви спра. Не мога да ви предпазя. Ако си отида преди вас, простете ми, едно хоро изиграйте на гроба ми. Защото ви обичам. И вие се обичайте. (Разплаква се.)

ЙОС: Защо избра мене, отче?

ОТЕЦ ЛОГО: Ти си по-голям страдалец от мен, чедо. (Навежда се и целува ръка на гробаря.)

ЙОС: (дръпва се като опарен. Скача от масата и напуска, без да си изпие виното.)

Веселбата продължава.

СЦЕНА 13.

Сметището.

ЦАКАЛЯНА: (смърка дрога). Странни неща виждам от известно време. Сякаш някой друг гледа през моите очи. Мога да виждам през хора и предмети. Имам чувството, че виждам напред, във времето. Сцени и събития, които тепърва има да се случват. Когато съм тук получавам едно и също видение, от което космите по гърба ми настръхват. Ето и сега: сметището е до хоризонта. Безкрайно море от бали, врагулеста смет, съсипни от един отмиращ свят, в който се мяркат само останки живот. Чувам гласове, кавала на Пойраза дори. И изведнъж картината застива, а звукът се вкаменява.

КОДЖАБАШЕВ: (далечен и засилващ се сърдечен ритъм, появява се ръмжаща огнена сянка, от нея се оплътява той, Коджабашев). Вече чувстваш силата ми. Говори.

ЦАКАЛЯНА: Улавям мислите ти. Между нас има връзка.

КОДЖАБАШЕВ: Това е връзката между царицата майка и пчелите. Наркотикът... Искаш ли? (Подхвърля му пакетче.)

ЦАКАЛЯНА: (радва се). Ти си моето друго аз.

КОДЖАБАШЕВ: Аз съм сметището.

ЦАКАЛЯНА: Живея за тебе и чрез тебе.

КОДЖАБАШЕВ: По-важно е какво постигаш.

ЦАКАЛЯНА: Ти вече наистина събра мощ. Нарастваш не с дни, а с часове. Нивите, орната земя, ливадите - ги погълна. Превзе пътищата, които водят към теб. Посевите тази пролет не покълнаха. Отгоре ги притиска черна кора от пепел и сажди. Докъдето поглед стига вятърът търкаля и разнася найлонови и пластмасови отпадъци. Земята, която доскоро раждаше хляб, бавно умира.

КОДЖАБАШЕВ: А хората? Купуваш ли души?

ЦАКАЛЯНА: Ти нахлу в живота на черненеца с такава сила, че го обърна наопаки. Промени всичко в него и около него. Характерните черти на черненеца започват да се сливат и уеднаквяват. Дори мирише еднакво. Мирише на теб.

КОДЖАБАШЕВ: А мисленето?

ЦАКАЛЯНА: Черненеца видя, че може да живее много по-леко - с по-малко труд, но с по-голяма изгода. За него ти си прозорец към света, към цивилизацията. Макар чрез отпадъците на тая цивилизация, но той все пак се докосва до световната култура, удобството и комфорта. От всичко това поевтиня животът на черненеца и той взе да се усеща състоятелен. И разбра истината, че колкото по-евтино живее човек, толкова по-добре живее. Той изостави обичайните си земеделски занимания, за да стане сметищен човек. Преквалифицира се и се профилира в сметосъбирачество. Джогата събира хранителни отпадъци да гледа свине; Кайряка прибира железария и цветни метали за вторични суровини; Каракаша се насочи към резервните части и всякакъв инструментариум; Пойраза стана тенекиджия...

КОДЖАБАШЕВ: А добитъкът? Човекът и животното заедно трябва да дегенерират.

ЦАКАЛЯНА: Бурунсуза премести пашата на овците по сметището. Макар да няма трева, черноглавата балканска овца намира какво да яде. Измени се и стана едра като магаре, с дълга вълна. И дава повече мляко, ако и да е черно. Специалистите изнамериха, че станала толкова едра, щото била облъчена. Облъчена, ама едра! Отскоро и пчелата се засели насам. Шомолчето си докара пчелина. Огради го с бодлива тел и пушна пчелата на свобода. За пчелата тука е рай. Не й трябва цветя и цветен прашец. Най й трябва пепел, миризми и дим. Прави чуден мед. Черен. Самата пчела придоби друг, по-особен вид - стана кротка, наедря, крилата й взеха да се втвърдяват и заприлича досущ на попово прасе.

Изнамери се, че черният мед е много по-лечебен от белия. И черненеца полудя. Купува го, та се къса. Захвана да лекува всичко с черен мед и напълно изостави антибиотика. Дори да не чувства болка пак я лекува. Понеже действал на потентността. И на черненеца наистина му се вдигна ищаха. От една лъжица мед преди лягане по цяла нощ не може да се удържа. Черненката най-после видя селемет и благослови Шомолчето.

КОДЖАБАШЕВ: Слушай какво ще правиш занапред. Сметището трябва да превземе къщата, двора и градината на черненеца. Да заживее сред боклуци, но да направи това по свой избор. А после той сам ще се превърне в смет.

Светкавица се стрелва в небето. Джипът изчезва.

ЦАКАЛЯНА: Сякаш се събуждам от дълбок сън. Къде съм? Как съм попаднал тук? Какво главоболие... Усещам пулса в слепоочията си. В съзвучие е с друго едно туптене. Като че идва някъде изпод земята. Под краката ми нещо диша. И хищно примлясква, сякаш се облизва...

Туп-туп! Туп-туп! Туп-туп! Долавя се сърцето на сметището, хищно примлясване и ръмжене.

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

СЦЕНА 1.

"Двата ореха"

ЦАКАЛЯНА: Чухте ли новината?

КАРАКАША: Какво са докарали този път?

ЙОС: Да не сме изтървали?

ЦАКАЛЯНА: Тия говеда от Долната махала...

КАРАКАША: Да не протестират срещу сметището?

ЦАКАЛЯНА: По-лошо. Предатели.

ПОЙРАЗА: Одеве видях Бурунсуза. Нищо не каза.

ЦАКАЛЯНА: Ходили при Джета. Делегация. Искат да вземат сметището.

КАРАКАША: Айде бе.

ШОМОЛЧЕТО: Не може да бъде.

ФЪРЧИЛАТА: И ние тука с тях...

ЙОС: На една маса...

КАРАКАША: Юди.

КАЛУНА: Кракът им няма да стъпи тука.

ЦАКАЛЯНА: Аз викам да ги отлюспим от сметището.

ФЪРЧИЛАТА: Отче, дай да ги отлъчим...

ОТЕЦ ЛОГО: Не правете от мен маша на вашите страсти.

ЦАКАЛЯНА: Ако не искаш да те разпопим, размисли... И църквата ще загуби, и вярата.

ОТЕЦ ЛОГО: Какво да правя, като не искате с мене, аз ще съм с вас. (Размахва кадилницата наред кръчмата.) Боже упози... Да бъдат низвергнати подстрекателите, сметището да се отвърне от тях, да станат бедни и нищи... Трижди да са проклети. Анатема. Анатема. Анатема... Амин.

ЦАКАЛЯНА: Само с бой ще ги откажем мръсните долняци.

КАРАКАША: Война!

ЙОС: Война!

ФЪРЧИЛАТА: Ще посягат на сметището!

ЦАКАЛЯНА: Започваме с махленските банди. Обявявам пълна мобилизация.

КАРАКАША: Кога е офанзивата?

ЦАКАЛЯНА: Утре. Около девет.

ФЪРЧИЛАТА: Щом издоим и нахраним добитъка.

СЦЕНА 2.

Улицата. Две банди, настървени една срещу друг - “демоните” от горната махала и “вампирите” от долната махала.

ГЛАВАТАР I: Колко прашки имаме?

ДЕМОН II: Четири.

ГЛАВАТАР I: Стрелците на огнева линия.

ГЛАВАТАР II: Не им давайте да приближават.

ВАМПИР III: Ще му пръсна тиквата.

ДЕМОН III: Ще му насиня дирника.

ГЛАВАТАР I: Демони, огън!

ГЛАВАТАР II: Напред вампири! Бий врага!

ДЕМОН IV: Ще ви разкажем играта.

ВАМПИР II: Ще ви попилеем.

ГЛАВАТАР I: Далечен бой.

ГЛАВАТАР II: Зареждай по-бързо.
ДЕМОН II: Няма камъни.
ГЛАВАТАР I: Ти, бягай за боеприпаси.
ДЕМОН V: Къде? В шаба ли?
ГЛАВАТАР I: Да ти дадат цяла торба.
ВАМПИР IV: Нещо се дръпнаха.
ГЛАВАТАР II: Сега е момента.
ВАМПИР V: Натисни.
ВАМПИР VI: Отстъпват.
ВАМПИР VII: Крият се зад дърветата.
ДЕМОН II: Вече са на един хвърлей.
ГЛАВАТАР I: Влизаме в бой с големите камъни. Бий!
ДЕМОН III: Цели се в главата.
ВАМПИР II : О-о-о-о-у!
ДЕМОН III: Така ти се пада.
ГЛАВАТАР I: На прибежки. Напред!
ВАМПИР III: Засипаха ни с камъни.
ВАМПИР IV: Свистят като снаряди.
ГЛАВАТАР II: Ранените да не напускат полесражението.
ВАМПИР V: Драскотина.
ВАМПИР VII: За малко да ми извади окото.
ДЕМОН III: О-о-о-о-у! Пукна ми главата.
ГЛАВАТАР I: С едната притискай, с другата хвърляй.
ВАМПИР VII: Много ранени.
ВАМПИР II: Едни охкат, други пищят.
ВАМПИР III: Надделяват.
ГЛАВАТАР II: Пускай резервите.
ДЕМОН II: Огъват се май.
ГЛАВАТАР I: Бухалките.
ДЕМОН III: Щурмуваме.
ДЕМОН V: Бягат.
ДЕМОН VII: Счупи му краката.
ВАМПИР III: Бягайте. Преследват ни.
ГЛАВАТАР I: Спасявай кожата.
ГЛАВАТАР II Юмручен бой.
ДЕМОН II: До дупка.

ДЕМОН III: Изпий кръвта на вампира.

ДЕМОН IV: Гони посерковците.

ГЛАВАТАР I: Да ги изтласкаме в тяхната махала.

ДЕМОН II: Нека пак да крадат сметището.

”Вампирите” избягват от полесражението”.

СЦЕНА 3.

Щаб 2 – на “Паткина чешма”

МИЛТАРА: Така, да анализираме положението. Няма да се отчайвате. Горчивият хап на поражението ще преглътнем. Войната тепърва започва. Сметището трябва да е наше.

КАЙРЯКА: Няма да се откажем така лесно.

МЕМЕТ: Ще го краднем.

АНИСИМ: На всяка цена.

ДЖОГАТА: На-на-на-на всяка.

МИЛТАРА: Битката на бандите е само разгривка.

СЦЕНА 4.

На сметището.

КАРАКАША: Юда Искаротски! Майка си ли търсиш тука?

БУРУНСУЗА: Търся. Каквото и ти.

КАРАКАША: Аз каквото търся, ще намеря. Ама ти си търсиш боя.

БУРУНСУЗА: Сметището е общо. Искате да го заграбите.

КАРАКАША: Общ е въздуха, дето дишаме. Обща е земята. Жена ти е обща. Сметището не е.

БУРУНСУЗА: Майната ти.

КАРАКАША: Какъв е тоя гаечен ключ?

БУРУНСУЗА: Намерих го. Мой е.

КАРАКАША: Твой, друг път. Нали знаеш, аз съм по техниката.

БУРУНСУЗА: Ще го разменя на битака. Срещу сол за овцете.

КАРАКАША: Пусни го.

БУРУНСУЗА: Ти ще кажеш! Аз го намерих.

КАРАКАША: Намерил си го в моя двор. Дай го доброволно.

БУРУНСУЗА: Иначе?

КАРАКАША: Дай го.

БУРУНСУЗА: Няма.

КАРАКАША: Ще ти светя маслото!

БУРУНСУЗА: Виждаш ли гегата!

КАРАКАША: Твоята мама!

Счепкват се. Каракаша измъква гегата от ръцете на Бурунсуза.

Налага го с нея, докато не притихне. Разбира какво е направил и хуква като юродив из сметището.

СЦЕНА 5.

”Паткина чешма”. Щаб II.

ОТЕЦ ЛОГО: (влиза. Носи трупа на Бурунсуза). Мир вам.

МИЛТАРА: Ти си от тях, отче!

КАЙРЯКА: И ти ли си търсиш боя?

ДЖОГАТА: В-в-в-вън!

ОТЕЦ ЛОГО: Господи помилуй. Убийство... (Полага трупа пред тях. Чак сега виждат, че това е Бурунсуза.)

КАЙРЯКА: Бълнуваш.

МИЛТАРА: Чакай.

АНИСИМ: Бурунсуз!

МЕМЕТ: Кой?

ОТЕЦ ЛОГО: Каракаша. Дам-перан го направил. Одеве се предаде в кметството...

МЕМЕТ: Не думай.

КАЙРЯКА: Кажи, че не е верно.

ДЖОГАТА: У-у-у-умрял ли е?

ОТЕЦ ЛОГО: Още там. Всичката кръв...

МИЛТАРА: Кръв за кръв.

КАЙРЯКА: Мъст.

ОТЕЦ ЛОГО: Има жертва. Нека спрем дотука.

АНИСИМ: Он убит, чорт возьми!

ОТЕЦ ЛОГО: Нека да отрезнеем. После ще е късно.

МИЛТАРА: Като дойде сметището тук. Дотогава - война.

ДЖОГАТА: И м-м-м-мъст.

ОТЕЦ ЛОГО: Сметището ще дойде, не воювайте.

КАЙРЯКА: Я си измитай расото оттука.

МЕМЕТ: Да не се разкандардисаме.

МИЛТАРА: Иди кажи, че скоро ще плащат.

ДЖОГАТА: В-в-вЪН!
АНИСИМ: Чорт такой!
Отец Лого тръгва.
МИЛТАРА: Мамка им...
МЕМЕТ: Да го убият като добитък...
КАЙРЯКА: Малко му е затвора...
ДЖОГАТА: О-о-отмъстим.
МЕМЕТ: Душманите ни превъзхождат по сила и численост.
МИЛТАРА: Има само един начин. Те-ро-ри-зъм!
АНИСИМ: Чорт побери!
КАЙРЯКА: Ще палим, ще взривяваме...
МЕМЕТ: Ще им разплачем майките.
ДЖОГАТА: У-ха-а-а-а...
МИЛТАРА: Първата терористична акция - още тази нощ.

СЦЕНА 6.

Сенки на хора се шурат насам-натам. Тревожни гласове. Викове.
ЧЕРНЕНЕЦ I: Пожар!
ЧЕРНЕНЕЦ II: Къщата...
ЧЕРНЕНЕЦ III: Ще изгори.
ЧЕРНЕНЕЦ IV: Бързо.
ЧЕРНЕНЕЦ V: Гасете
ЧЕРНЕНЕЦ VI: Викайте Цакаляна.
ЧЕРНЕНЕЦ V: Той не знае.
ЧЕРНЕНКА I: Децата...
ЧЕРНЕНКА II: Те успели...
ЧЕРНЕНКА III: И жена му.
ЧЕРНЕНКА I: Животните отидоха.
ЧЕРНЕНКА II: Цялата покъщнина.
ЧЕРНЕНКА III: Поне са живи и здрави.
ЧЕРНЕНЕЦ VI: Фазерът гори като барут.
Взрив. Пламва друга къща.
ЧЕРНЕНЕЦ VII: Сега пък...
ЧЕРНЕНЕЦ VIII: Какво по дяволите?
ЧЕРНЕНЕЦ IX: Взрив!
ЧЕРНЕНЕЦ X: Кого?

ЧЕРНЕНЕНКА I: Милтара.
ЧЕРНЕНКА II: Върх, ще се избият.
ЧЕРНЕНКА III: Да не закачат жените и децата поне...
ЧЕРНЕНКА I: Останаха на улицата.
Взрив. Пламва нова къща.
ЧЕРНЕНЕЦ I: Айде и друга.
ЧЕРНЕНЕЦ II: На помощ!
ЧЕРНЕНЕЦ III: Да гасим.
ЧЕРНЕНЕЦ III: Същинска война.
ЧЕРНЕНЕЦ IV: Мани-мани...
ЧЕРНЕНЕЦ V: Давай.
ЧЕРНЕНЕЦ VI: Кой изгоря?
ЧЕРНЕНЕЦ VII: Каракаша отиде.
ЧЕРНЕНЕЦ I: Разбира се.
ЧЕРНЕНЕЦ II: Не стига затвора...
ЧЕРНЕНЕЦ III: Полага му се...
ЧЕРНЕНЕЦ IV: Да гасим!
ЧЕРНЕНЕЦ V: Да гасим!
ЧЕРНЕНЕЦ VI: Какво ще гасиш...
Появява се зарево извън Черна.
ЧЕРНЕНЕЦ I: Тоя пожар не е...
ЧЕРНЕНЕЦ II: Извън селото е.
ЧЕРНЕНЕЦ III: Гората гори...
ЧЕРНЕНЕЦ IV: Не останаха... Ни гора...
ЧЕРНЕНЕЦ V: Ни лозя...
ЧЕРНЕНЕЦ VI: Ни жита.
ЧЕРНЕНКА I: Няма ли край, Божке...
ЧЕРНЕНКА II: Що ни наказваш така, Божке...
ЧЕРНЕНКА III: Проклето да е...
ЧЕРНЕНЕЦ I: Работа на другоселци.
ЧЕРНЕНЕЦ II: Съседните...
ЧЕРНЕНЕЦ III: За сметището.
ЧЕРНЕНЕЦ IV: Да го откраднат.
ЧЕРНЕНЕЦ V: Мамка им...
ЧЕРНЕНЕЦ VI: Завидяха...
ЧЕРНЕНЕЦ I: Всичко е заради изборите. Искат да ни сплашат.

ОТЕЦ ЛОГО: Прости им, Господи! Още не знаят, че сметището само ще отиде при тях.

СЦЕНА 7.

"Двата ореха". Подредбата е различна – кръгла маса, предназначена за Черната, Бялата и Сивата партия. И една малка, за неориентираните политически.

ЦАКАЛЯНА: Отче, ела тука. Ти си от нашата партия.

ОТЕЦ ЛОГО: Аз може да съм от вашата, ала църквата е независима. Затуй ще стоя тука.

ЦАКАЛЯНА: Дами и господа! Преди да пристъпим към кръглата маса и предизборните споразумения, нека да свършим една важна работа. Ние, от Черната партия, предлагаме да се помирим в името на сметището.

МИЛТАРА: Ами жертвите?

ОТЕЦ ЛОГО: Докато враждувате сметището се разрастна, превзе и мерата, и селото. Махленските войни са напълно излишни. Както и междуселските. Сметището отива и при тях.

ДЖЕТА: Войните майната им, ами омразата как да премахнем, като се предава от баща на син.

ЦАКАЛЯНА: Да издигнем паметник на пострадалите.

МЕМЕТ: Демокрацията ще я премахне.

ОТЕЦ ЛОГО: Вярата ще излекува омразата. Черненеца не е вярващ, но не е и атеист. Той има страх и от Бога, и от Сатаната. И макар да не изповядва вяра, а по-скоро недоверие, дълбоко в себе си на него му се струва, че е набожен. Само дето не иска да го признае, щото за него вярата е безпомощност и слабодушие. И най-важното - отнема свободата. Въпреки че за какво му е тая свобода и той самият не знае. Чака някой да му каже какво да прави със свободата си. Ето защо му трябва хляб, а не свобода. Хляба черненеца си вади от сметището. В този смисъл той чувства в себе си известно умиление към Бога, който му е дал тази благодат.

АНИСИМ: Чорт возьми!

ПОЙРАЗА: Демокрацията няма вкус, нито пък може да се яде.

ЙОС: Нито да се помирише, нито да се пипне.

ДЖЕТА: Демокрацията е свобода.

ФЪРЧИЛАТА: Същото казвахте за социализъма.

ЦАКАЛЯНА: Свободата ние си я имаме. Нали сметището ни вади хляба?

КАЙРЯКА: Едно нещо като не може да се яде, като не може да се пипне, значи не може и да се открадне. А щом не може да се открадне, за какво говорим?

ЦАКАЛЯНА: Ние си имаме сметище. А щом имаме сметище, значи имаме и демокрация.

МНОЗИНСТВОТО: Верно, верно... Така е...

КАЛУНА: Ето сега и земята... Ще станем богати.

МИЛТАРА: Да не би да я работя?

КАЙРЯКА: Много сносно даже си живеем от сметището.

МЕМЕТ: И не само сносно, а и евтино.

ЙОС: Ще ме подмамват мене със земя. Да я работи който иска. На мене гробището ми стига.

ОТЕЦ ЛОГО: В Черна земя не остана. Сметището я изяде. Никой нищо не сее.

КАЙРЯКА: И да не би да е умрял?

ЦАКАЛЯНА: Да оставим този спор за друг път. И да видим предизборните споразумения. Да кажат лидерите.

МЕМЕТ: От Сивата партия кандисваме, щото хората са едни и същи, да направим общ митинг.

ДЖЕТА: Вие нямате хора, затова го предлагате.

МЕМЕТ: Туй не е сигурно.

ЦАКАЛЯНА: Разумно е предложението на Мемет. Ние от Черната партия не се страхуваме да бъдем заедно.

КАЛУНА: Така черненеца ще сравнява и сам ще избира за кого да гласува.

ДЖЕТА: Ние ще ви победим с идеи.

МЕМЕТ: А ние - с хитрост.

ЦАКАЛЯНА: Богатството е най-важно.

ОТЕЦ ЛОГО: Не е лошо черненеца да го ухажват от три страни. Ще гледа да извлече по-голяма изгода.

ДЖЕТА: Съгласни сме.

МЕМЕТ: И ние.

ЦАКАЛЯНА: Много добре.

Стискат си ръцете.

СЦЕНА 8.

Митинг. Издигната е трибуна. Горے са Дждета, Цакаляна и Мемет. Долу – народа.

ЧЕРНЕНЕЦ I: Народът зажаднял...

ЧЕРНЕНЕЦ II: Няма си работа...

ЧЕРНЕНЕЦ III: Митингува, митингува...

ЧЕРНЕНЕЦ IV: Мани-мани...

ЧЕРНЕНЕЦ V: Луда кампания.

ЧЕРНЕНЕЦ VI: Всеки гледа...

ЧЕРНЕНЕЦ VII: Ще гледа ами...

ЧЕРНЕНЕЦ VIII: Виждаме се поне...

ЧЕРНЕНЕЦ IX: Гласове, гласове...

ЧЕРНЕНЕНКА I: Накрая има хоро.

ЧЕРНЕНЕНКА II: Нека има.

ЧЕРНЕНЕНКА III: Що да няма?

ЧЕРНЕНЕНКА I: Все нещо...

ЧЕРНЕНЕНКА II: Кое клюка, кое новина.

ЧЕРНЕНЕНКА III: От извора.

ЧЕРНЕНЕНКА I: Трибуна...

ЧЕРНЕНЕНКА II: За апостолите.

ЧЕРНЕНЕНКА III: Ще обещават.

ЧЕРНЕНЕНКА I: Кои?

ЧЕРНЕНЕНКА II: Всичките.

ДЖЕТА: Другарки и другари...

МНОЖЕСТВОТО: У-у-у-у-у! Долу!

КЛАКЪОРИ: Браво... (Ръкопляскаат.)

МИЛТАРА: Я по тихо.

ДЖЕТА: Е, добре де. Какво толкоз. Бялата партия има най-много привърженици в Черна. И ние ще победим, щем не щем.

МНОЖЕСТВОТО: У-у-у-у-у!

КЛАКЪОРИ: По-бе-да! По-бе-да!

ДЖЕТА: Ние ще осигурим най-голямото изобилие от смет, което можете да си представите. Ще превърнем цялата област в едно огромно сметохранилище, откъдето да черпим блага. Гласувайте за коалиция

Либерален конгрес за сметищен прогрес.

КЛАКЪОРИ: По-бе-да! По-бе-да!

МЕМЕТ: Бактън! Партията за сиво благоденствие и нашите ортаци нямаме намерение да ви лъжем като другите. И няма да даваме артък надежди. На първо време ще направим сметището държавно. И ще докарваме сичкия държавен боклук тука. Да видиш бонлук тогаз! На второ време ще стиснем ръцете с Ориента. Да карат и техния боклук на нас. А те имат страшен боклук... Гласувайте за Движение и партии за сметищно благоденствие.

КЛАКЪОРИ: По-бе-да! По-бе-да!

ЦАКАЛЯНА: Още по-богати ще бъдете, ако дадете своя вот за Черната партия и нашата коалиция. Ние ще докараме само вносен боклук. Но не от Ориента, нито от бившите соцстрани, чийто боклуци са бедни на богатства. Ние ще докараме тук боклука на Европейския съюз. Само така ще преодолеем инфлацията и ще стабилизираме националната валутна единица. След което за нула време ще изплатим националния си дълг. Ще сключим договори с водещи западни фирми, които, срещу заплащане, да изпращат контейнери с токсични отпадъци да отлежават тук, на нашето сметище. И не само токсичните, ами и радиоактивните. И също всякакви други опасни боклуци, вместо да се чудят какво да ги правят. Ние няма да се чудим. Стига да си плащат. Трябва да знаете, че боклука е много изгоден, макар и вонящ бизнес. Ще станем сметище на Европейския съюз. И ще бъдем част от него, без да има нужда да се натискаме. Те ще имат нужда от нас. Гласувайте за Конфедерация на сметищните сили, гласувайте за Европа на бъдещето...

МНОЖЕСТВОТО: Ев-ро-па! Ев-ро-па!

ЧЕРНЕНЕЦ I: Много обещания...

ЧЕРНЕНЕЦ II: Кой ще ги изпълнява?

ЧЕРНЕНЕЦ III: Те да му мислят.

ЧЕРНЕНЕЦ IV: И на трите са примамливи.

ЧЕРНЕНЕЦ V: А-а-а-а, ами на Черната?

ЧЕРНЕНЕЦ VI: Направо свръхзвукови.

ЧЕРНЕНЕЦ VII: Европата бе, братче...

ЧЕРНЕНЕЦ VIII: Къде отиваш ти...

ЧЕРНЕНЕЦ I: Остави се да те натискат...

ЧЕРНЕНЕЦ II: ...от три страни...

ЧЕРНЕНЕЦ III: Искам да ме сайдисват.
ЧЕРНЕНЕЦ IV: Нищо против.
ЧЕРНЕНЕЦ V: Глас току-така...
ЧЕРНЕНЕЦ VI: ... лесно не давам...
ЧЕРНЕНЕЦ VII: Нека да ме спечелят.
МНОЖЕСТВОТО: По-бе-да! По-бе-да! По-бе-да!

СЦЕНА 9.

”Двата ореха”. Всички се прегръщат.
ЦАКАЛЯНА: Победа!
МНОЖЕСТВО: По-бе-да! По-бе-да!
КАЛУНА: Скъсахме ги!
ЙОС: Яко ги...
ПОЙРАЗА: Да го духат!
ФЪРЧИЛАТА: Смачкахме ги!
МИЛТАРА: Кого сте смачкали?
ЙОС: Кого не сме?
МИЛТАРА: Я по-кратко.
ДЖЕТА: Печелите в страната.
ЦАКАЛЯНА: Значи печелим изборите.
ДЖЕТА: Ами областта?
ПОЙРАЗА: Тук е ваш бастион.
ЦАКАЛЯНА: Назадничава област.
ЙОС: И тях ще ги оправим.
ШОМОЛЧЕТО: На кантар бяхте.
МИЛТАРА: Ами Черна бе, гащник?
ЦАКАЛЯНА: Съвсем малко предимство имате.
ПОЙРАЗА: Другия път няма да ви стигнат.
ДЖЕТА: До другите избори...
МЕМЕТ: По-бе-да! По-бе-да!
МИЛТАРА: Ти пък кого си победил?
МЕМЕТ: Сефте зема толкоз гласове.
ДЖОГАТА: Па-па-па-парламента.
КАЙРЯКА: С нас опозицията има мнозинство.
ОТЕЦ ЛОГО: Аз като гледам, всички имат повод да празнуват.
КАЛУНА: Какво по-хубаво.

ЙОС: Ами да празнуваме.

ЦАКАЛЯНА: Конфедерацията черпи.

ДЖЕТА: Конгресистите черпят.

МЕМЕТ: Дай по една ичкия. От благоденстващите.

ФЪРЧИЛАТА: Ей, голяма софра.

ШОМОЛЧЕТО: Избори като слънце.

ПОЙРАЗА: На другите пак така.

ДЖОГАТА: Ня-ня-ня-няма лошо.

ДЖЕТА: Поздравявам нашия единствен депутат от Черна - г-н

Цакалянов.

МНОЖЕСТВО: Да живеј! Жив и здрав!

ДЖЕТА: И му пожелавам да издигне авторитета на черненеца на национално и международно ниво.

МЕМЕТ: Да гледа кяра му.

ЦАКАЛЯНА: Прави сте. Партиите са си партии, Черна си е Черна.

Да живеят конфедератистите!

МНОЖЕСТВО: По-бе-да! По-бе-да!

МИЛТАРА: Я по-тихо!

ДЖЕТА: Да живеят конгресистите!

МНОЖЕСТВО: По-бе-да! По-бе-да!

КАЛУНА: Г-н Цакалянов, от името на "Двата ореха" ти пожелаваме да ковеш и подковаваш законите яко и безкомпромисно. Наздраве!

МНОЖЕСТВО: Наздраве! Наздраве...

ФЪРЧИЛАТА: И да гласуваш, ей, да не ни излагаш! Ха наздраве!

ЦАКАЛЯНА: Какво пречи и вие да гласувате? Я дайте да направим тука един парламент...

СЦЕНА 10.

"Двата ореха". Масите са подредени като в парламент. Калуна е председател. До него цакаляна.

КАЛУНА: (удря чан). Моля тишина. Алтернативниот парламент иска ред и дисциплина, както и редовниот. Длџни сте да спазвате правилника, иначе ще разпусна парламента.

ЙОС: Може ли две ракии преди това.

ФЪРЧИЛАТА: Че како почнат дебатите...

КАЛУНА: Може, може...

ПОЙРАЗА: Това му е хубавото на този парламент.

МИЛТАРА: Правилникът е либерален.

ОТЕЦ ЛОГО: Нали затова няма почивки.

ЦАКАЛЯНА: Някои още се питат защо направихме алтернативен парламент в Черна. Защото ние в столицата ковахме закони, ковахме, пък ни свършиха клинците. И запечнахме на Закона за земята. Затова се обръщаме към вас, да помогнете. Каквото решим тука, ще го отнеса горе. Да се има предвид при обсъждането и гласуването.

КАЛУНА: И тъй, Закона за земята. Имате думата за изказвания.

ФЪРЧИЛАТА: Аз като земеделец искам думата. Основните прения около този закон се свеждат до две формули: "Да имаш и да бъдеш" е първата. И "Да нямаш и да бъдеш" е втората. А това иде да рече: Да имаш земя и да бъдеш земевладелец. Или да нямаш земя и пак да бъдеш земевладелец.

ПОЙРАЗА: То и при социализма беше така.

МЕМЕТ: Проблемът не е на кого е земята. А кой ще я продава на чужденците.

ОТЕЦ ЛОГО: Нов тип демагогия. Вместо да бъде поправена една несправедливост, ще гласувате нова такава.

ФЪРЧИЛАТА: Аз се надявам здравият разум да надделее.

ШОМОЛЧЕТО: Минаха хора на Джета и ми оставиха декларация. Да подпиша, че се отказвам от земята и я оставям на кооперацията. Такива декларации са получили всички пенсионери.

ЦАКАЛЯНА: Подривна дейност. Дай тази декларация, ще я представя горе.

ЙОС: Аз нали съм на гробището, много народ минава оттука, подочух, хора на Джета изкупуват тайно нивите по сметището. Въртят пазарлъци, скритом сключват сделки.

ПОЙРАЗА: Така ще се окаже, че конгресистите притежават по-голяма част от сметището.

ЦАКАЛЯНА: Това също е подривна дейност. Но какъв е изводът? За черненеца Законът за земята всъщност е Закон за сметището, сиреч Сметищен закон. И тъй като конгресистите са взели преднина, аз предлагам да реагираме ето как. Сметището да бъде обявено за държавен резерват. По Закона за защитените природни територии с национално и международно значение.

МНОЖЕСТВО: (реагира бурно. Ръкопляска). Одобряваме. Браво. Ей, как се сети.

ЦАКАЛЯНА: Единственото постоянно хранилище за опасни боклуци трябва да бъде поставено под закрилата и контрола на държавата.

ДЖЕТА: А нашите хора? Кой ще ги обезщети като собственици?

ЦАКАЛЯНА: Държавата ще ви изплати стойностите в компенсаторки. По този ред се придобива право на безвъзмездно земеползване за сметка на държавните поземлени фондове. Всеки ще получи по едно сметище на глава от населението или равни късове земя. И черненеца се сдобива нотариално с по два декара сметище. Който иска да го продава сетне, ако ще на чужденци, проблемът си е негов. Стига да не е на безценица.

МНОЖЕСТВО: (ръкопляска. Става на крака.) Браво! Така те искаме! Ти си наш! Народен началник! Вожд! Командир!

СЦЕНА 11.

Сметището. Всеки се занимава с нещо в своя терен.

ФЪРЧИЛАТА: Голяма работа е това частната собственост.

КАЛУНА: Голяма сила.

ШОМОЛЧЕТО: Ама я почувства като ни оземлиха.

КАЙРЯКА: Усещам, че вече не съм същия за света - без значение.

ЙОС: Сега не само съзнаваш значението си за света, но и светът съзнава значението си за тебе.

ПОЙРАЗА: Черненеца вече живее със стойност.

МЕМЕТ: Чактисва, че дължи тази стойност на парчето сметище, дето притежава.

МИЛТАРА: Стопанисва го най-съвестно.

ОТЕЦ ЛОГО: Не можеш за цъфнало дърво да кажеш, че няма да даде плод. Откакто черненеца получи земя взе да гледа по всякакъв начин да се изяви и отличи с лична инициатива.

КАЛУНА: Бизнесът изведнъж се развихри.

ФЪРЧИЛАТА: Мани-мани, сега всеки има фирма.

ПОЙРАЗА: Президент до президент, мила моя майно льо.

ЙОС: Кайряк, твоята как се казва?

КАЙРЯКА: ЕТ"Кукленска къща".

МИЛТАРА: Що за фирма?

КАЙРЯКА: Строителна.

МЕМЕТ: Гитти бе!

КАЙРЯКА: Събирам само кукли от сметището, от фабриката за детски играчки.

ШОМОЛЧЕТО: И нищо не пропуска - ръчички, краченца, главички, телца.

КАЙРЯКА: Фазерната ми къща е пълна догоре с кукли. На склад.

АНИСИМ: А каква техника там у теб?

КАЙРЯКА: Вагрянка. Пещ за претопяване на кукли. И на нимби. Готова е, като я включа, ще видиш за какво служи.

ПОЙРАЗА: Какви са тия кюлчета, Кайряк?

КАЙРЯКА: Тухли. Кукленски тухли. Пембени. Нова строителна технология. Устойчива на торнадо, цунами и всякакви социални земетръси. Никога не остарява. Нито може да се срути. Вечната къща.

МЕМЕТ: Ти ми изкриви чивията.

ЙОС: Дали не може и кукленски пирамиди да правим? Гробници?

КАЙРЯКА: "Кукленска къща" всичко строи.

ОТЕЦ ЛОГО: Не за "златна мистрия", за Нобел е това видно постижение на оригиналната техническа мисъл на черненеца.

ШОМОЛЧЕТО: Аз те виждам вече издигнат и уважаван човек, Кайряк. В каймака на обществото.

ФЪРЧИЛАТА: Мани-мани, направо новобогаташ.

МЕМЕТ: Чакмак, бързо щрака. И аз работя натам, ама той е по-напред от мене.

КАЙРЯКА: И ти ли строителство?

МЕМЕТ: Чугун къща. Събирам само тучове, печки, пиростии, канални решетки, гюллета. Чугун. Матриал има бол.

КАЛУНА: Къща от чугун?

МЕМЕТ: Ще отлея най-здравата къща, най-защитената. Под формата на куб.

КАЙРЯКА: Като каабето в Мека ли?

МЕМЕТ: Анджек. Вагрянка щях да прая и аз. Кайряк, що не съешим двете фирми? "Куклени и чугунени къщи" АД. Строителство.

КАЙРЯКА: Не е лоша идея. Работа има.

ОТЕЦ ЛОГО: Черненеца няма да е черненец, ако не вдигне поне

една къща през живота си.

ЙОС: Шомолчето и той къща гради.

ШОМОЛЧЕТО: Огледална.

МЕМЕТ: А де!

ПОЙРАЗА: Бах мааму, казваше Бурунсуза.

МИЛТАРА: Не може да бъде.

ШОМОЛЧЕТО: Аз само огледала събирам. Счупени, здрави, всякакви. Режа ги с диамантината на ромбове. И облепям къщата с тях. Отвън и отвътре. Една крушка от десет свещи стига, за да грейне като слънце.

ФЪРЧИЛАТА: Ей, тя цялото сметище ще осветява.

ШОМОЛЧЕТО: А пък слънцето като я освети... Огнено кълбо.

ОТЕЦ ЛОГО: Това вече е вповече. Изкуствено слънце на сметището. Извънземни технологии. Боже упози...

ШОМОЛЧЕТО: През нощта да видиш, на месечина... Сребърни нощи.

ЙОС: Направо северно сияние.

МЕМЕТ: Денем и нощем все светло.

ШОМОЛЧЕТО: Това е идеята. Горے на покрива слагам кошерите. Така поповото прасе няма да знае почивка, постоянно ще събира мед, денят никога няма да свършва.

ОТЕЦ ЛОГО: (иронично). С божията благословия, огледалната къща може да стане национален туристически обект. Ще развием и туризъма...

МИЛТАРА: Вече няма да идват само заради битака, ще идват и заради туризъма.

ЙОС: Ей, Шомоле, ти под пари ще останеш.

ФЪРЧИЛАТА: Мани-мани, новобогаташ го виждам и него.

КАЛУНА: Какво става тука бе?

ПОЙРАЗА: Защо?

КАЛУНА: Нова Черна взе да се превръща в селище на чудесата.

ОТЕЦ ЛОГО: Нямате ли очи да видите, че сметището неусетно се превръща в живелище?

ФЪРЧИЛАТА: Че що? Бизнесът си е бизнес...

ЙОС: Фърчила, нищо не казваш за твоята фирма.

ФЪРЧИЛАТА: Какво има за казване. "Дуки" АД. Всички кози имат

акции. Марайда също. Ти направи ли фирма, Йос?

ЙОС: “Гробищен покой” АД.

ШОМОЛЧЕТО: Тя твоята е готова, няма какво да я мислиш.

МИЛТАРА: Ей го Джогата, да не му се надяваш. Той стана мениджър. Доставчик и закупчик на боклук.

ДЖОГАТА: По-по-по-посредник.

КАЛУНА: Доста дебели комисионни гушкаш.

ПОЙРАЗА: Най-преуспяваща е фирмата на липованеца Анисим.

ОТЕЦ ЛОГО: Водка "Анисим". Има си хас да не е преуспяваща.

АНИСИМ: Так точна. Ета произведение прославило Черна. Целий свет ево уже знает.

ЙОС: Голиат, кой номер обувки носиш?

ОНИСИМ: Шестдесет три.

КАЛУНА: И хвърляш сянка като слънчево затъмнение.

МЕМЕТ: В града е голяма атракция. По петите го следва влачугня хлапетии.

ФЪРЧИЛАТА: Чудех се защо събира само бурканчета и кутии с доматино пюре, изхвърляни от консервената. Помниш ли какво ми каза веднъж?

АНИСИМ: Падажди и ще видиш.

ФАРЧИЛАТА: Казакът помни повече от черненеца.

АНИСИМ: Докато вие чакали да видите какво, аз правил опити. Искал произведе такава водка, чийто вкус съдържа томатен сок. И успел.

ЙОС: На казака като му влезе бръмбар в главата, няма отгърване.

КАЛУНА: Гледаш водката - бистра като вода. Отпиваш. Освен градуса на спирта усещаш и омекоотяващия вкус на доматиения сок. Световна марка.

АНИСИМ: Целий секрет в томатите. Изкупил всички томати на консервения комбинат. Он работает толька для меня.

МИЛТАРА: Най-доброто мезе на водката е дивият плужек.

ШОМОЛЧЕТО: Пойраза мълчи. Нищо не казва.

ПОЙРАЗА: Каквото виждате - това е. Ферма за див плужек.

МЕМЕТ: Много са капризни, нали? Като мисирчета.

ПОЙРАЗА: От сметището мутират. Стават големи като овце. И много бързи, състезателна порода. Оградих мястото с висока мрежа,

направих звънчар - на един пилон турих тенекия, от вятъра звъни много особено. С този звънчар подмамвам плужека. Гоя и опитомявам дивия плужек, като му свиря с кавала. И той взе да наедрява. Мръвката му напомня бялото месо на синия патладжан. Щом реша, че е угоен, убивам го хуманно, сварявам го в големия казан и обработвам месото за пастарма, луканка, бабек, кренвирши "Леки" или сух шпек "Пелерик".

КАЛУНА: Пойраз, да организираме надбягвания.

ЙОС: Със залагания.

ПОЙРАЗА: Може. Имам два състезателни. Демона и Вампира.

КАЛУНА: Залагам двеста за Демона.

МИЛТАРА: Триста за Вампира.

ЙОС: Петстотин за Демона.

ШОМОЛЧЕТО: Сто за Вампира.

АНИСИМ: Давай, Демон!

ДЖОГАТА: Да-да-да-давай, Ва-ва-ва-вамфир!

Организируют надбягвания с двата плужека.

ЦАКАЛЯНА: (идва). Хубаво се забавлявате. Много хубаво. Кибици. А кой ще ръководи държавата? А кой ще работи?

ЙОС: Ей, верно, тая държава нас чака.

КАЛУНА: А-у, много важно заседание имаме. Направо ми излезе от акъла.

АНИСИМ: Так точно, надо пить, но нада и работает.

ФЪРЧИЛАТА: Щом е тъй, да вземем да свършим нещо.

СЦЕНА 12.

"Двата ореха". Парламента.

КАЛУНА: Дами и господа, дневният ред на днешното заседание се състои в една единствена, но много важна точка – да гласуваме Закона за икономическата реформа.

ФЪРЧИЛАТА: Тъй като нямаше тази седмица ден за парламентарен контрол, аз искам да поставя много важен въпрос за националната сигурност. От няколко месеца в морето кръстосва някакъв кораб, или по-скоро неговият призрак. Това е новият "летящ холандец", господа, защото никоя държава не му иска товара. А в какво се състои този товар не е съвсем ясно, или поне никой не казва. Не е ясно и защо го отхвърлят отвсякъде. И изведнъж научаваме, че правителството

разрешило на “летящия холандец” да акустира на нашия бряг. Кой, защо, на какво основание, всичко е скрито-покрито, държавна тайна. Държавата обаче не трябва да има тайни от своя ръководен орган – парламента. Ако има нужда, самият парламент ще каже има ли или няма нужда от тайна. Нека по този въпрос да отговори Бялата партия, нали са управляващи.

ДЖЕТА: Другарки и другари...

МНОЗИНСТВОТО: У-у-у-у!

МИЛТАРА: Я по-тихо!

ДЖЕТА: ... дами и господа! Правилно забеляза г-н Фърчилата, че приехме този чужд кораб на наше пристанище. Приехме го, не защото никой не го иска, а защото е бъкан с опасни буклуци. Бъкан е с ядрени отпадъци на две чужди атомни електроцентрали. Така ние проявихме милосърдие, от една страна, като освободихме нещастните моряци от опасния товар, и от друга, със средствата, които бяха заплатени за тази услуга, се уреди изплащането на външния дълг на държавата. Това веднага ще се усети върху нашето благоденствие. Вече можем да отпуснем коланите – защото нямаме външен дълг. Честито!

КЛАКЪОРИ: Браво! Браво! Честито!

КАЛУНА: Я по-тихо! Дуплика на г-н Джогата.

ДЖОГАТА: Искам само да по-по-по-потвърдя, че веднага се у-у-у-усети благоденствието. “Летящия хо-хо-холандец” докара едни ху-ху-ху-бави варели, че-че-черни, дето стават за слънчева баня. Който си взе черен ва-ва-ва-варел, вече има слъ-слъ-слънчева б-б-б-б-аня.

МНОЗИНСТВОТО: Браво! Слънчеви бани! Браво!

КАЛУНА: Достатъчно. Преминаваме към главната точка от дневния ред – Закона за Новата Икономическа Реформа. Думата има г-н Цакаляна.

ЦАКАЛЯНА: Г-н председател, дами и господа алтернативни депутати, след като е толкова изгодно за всички, защо да не превърнем цялата държава в сметище?

КЛАКЪОРИ: Браво-о-о-о! Държава сметище! Браво-о-о-о! Голямо сметище – силна държава!

МНОЗИНСТВОТО: У-у-у-у! (Освиркват го.) За нас какво ще остане!

ЦАКАЛЯНА: Някои не могат да оценят предимствата. Ако

сметището придобие общодържавно значение, ако държавата се превърне в една огромна сметищна благородна пуста, нали разбирате, че става дума за нови боклуци, които ще ви донесат нови доходи? С една дума, аз ви предлагам и-зо-би-ли-е!

МНОЗИНСТВОТО: Браво-о-о-о! Изобилие! Браво-о-о-о! Нови доходи!

ЦАКАЛЯНА: И най-важното – с този ход другите държави от Източна Европа, а и от Централна, ще ни гълтат пушека! Ние ще ги изпреварим и по развитие, и по благоденствие!

МНОЗИНСТВОТО: Бла-го-ден-стви-е! Бла-го-ден-стви-е!

КАЛУНА: Както разбирам, всички сте “за”. Да не вземе някой сетне да се отметне. Отец Лого иска думата. Една минута, отче, не повече.

ОТЕЦ ЛОГО: Чеда мои, в голяма заблуда сте. Грешите, чеда мои.

МНОЗИНСТВОТО: У-у-у-у-у! Долу!

ОТЕЦ ЛОГО: Отвърщате се от Всевишния и поемате по грешен път. Ще стане тъй, че той ще се отвърне от вас. И тогава ще е късно. Защото сега ви се струва, че боклукът е вашия рай, тъй като ви се обещава едно привидно благоденствие. Ала не разбирате, че градите нов Содом и Гомор, сиреч собственото си самоунищожение! Бог ще ви накаже, защото изгубихте вярата в него! Вие го поругахте!

МНОЗИНСТВОТО: У-у-у-у! Долу! У-у-у-у!

ОТЕЦ ЛОГО: Прости им Господи, те не знаят...

Нахвърлят се върху него и го свалят от трибуната.

СЦЕНА 13.

Сметището.

ЦАКАЛЯНА: (смърка дрога. Не се разбира със сметището ли разговаря или сам си говори. Като че ли е превъртял.) Не ми пука! Готов съм със отчета! Постигнах много повече, отколкото се надявах. Получих много повече. И нищо не ми пречи да отида до край. Парламентарната демокрация стигна своя апогей. Няма партии. Няма опозиция. Сега всеки има свобода, без да има право на избор. Това е екстрата на демокрацията. И това постижение се приписва на тебе. Понеже постигнахме тъй бленуваното благоденствие. Веднага ни приеха в затвореното общество на Европейското несъгласие. И официално ни признаха за сметище на Европейския съюз. Това

предизвика завистта и реакциите на другите държави. Те пуснаха своите дипломатически совалки да лобират за превръщане на техните страни в сметища. За кратко време Източна Европа се превърна в най-големия радиоактивен погреб на света, където се съхранява световната токсичност и радиация. И ти взе да добиваш континентални размери. Вече и европееца, както и черненеца, е доволен от своя живот и няма нужда от нищо друго. Може да се каже, днес стандарта на черненеца, както и на европееца, е световен. Което ще рече, постепенно, но сигурно и необратимо, Европа се превръща в Сметище на света. А бъдещето? Ах, бъдещето! Една тайна световна организация, изключително влиятелни хора, предложи да издигне кандидатурата ми за генерален секретар на ООН. На първата сесия още ще внесе проекта “Междузвезден боклук”. Виждам как моето предложение взривява не само залата, а и целия свят. Защото на практика Земята се превръща в Сметище на Вселената. И след гласуването залата отново се взривява, този път от дълго нестихващи аплодисменти. За тебе ще се говори като за най-успешната световна революция. Като за едно не само възможно, но и сияйно бъдеще. Мост към вечността. Върхът на цивилизацията. Еманацията на свободния човешки дух. Земята трябва да бъде готова за апокалипсиса. Епохата на своеволието ще е венецът на твоята мисия. След теб ще е вакуум...

Взрив от аплодисменти, все едно е държал реч в ООН. Те преминават в страховито сърдечно туптене. Сметището хищно примлясва, ръмжи, диша учестено, изпуска дим...

СЦЕНА 14.

Гробището, което всъщност е на сметището. Погребение на отец Лого. Пойраза с кавала води смъртта. Полагат ковчега до прясно изкопания гроб.

ДЖЕТА: Другарки и другари...

МНОЖЕСТВОТО: (смъртта). У-у-у-у-у!

ДЖЕТА: Е, добре де, к'во толкоз... Дами и господа, днес ние се разделяме с църквата. По-точно църквата ни изостави, тъй като отец Логофетов се обеси. Затуй няма хоругви и кадилници. Няма опело.

ФЪРЧИЛАТА: Много големи цици има.

КАЙРЯКА: Сериозна жена.

ШОМОЛЧЕТО: На циците по-може да се вярва, отколкото на думите.

ДЖЕТА: Не можа той да приеме прогреса, не можа да го понесе. Прогресът също не можа да го приеме. До последно отецът се бори със Сметището, държа се апостолски, ала той самият беше заблуден и добре, че никого не заблуди. Диалектиката, пътят на живота е по-необратим от този на църквата. Каквото има да стане, не може да не стане. Революцията си е революция.

МНОЖЕСТВОТО: (смъртта). У-у-у-у-у!

КАЛУНА: Той беше хрисим. Беше един от нас. Напътстваше ни. Опрощаваше ни. Посрещаше и изпращаше живота. Празнуваше и жалеше с нас. Да го прелеем с вино. Да го изпратим с песни и веселие. Приживе пожела да извием на гроба му хоро. Пойраз, я надуй кавала. Фърчила, я поведи Смъртта. Да сключим хоро около гроба...

ПОЙРАЗА: Той заслужава. (Засвирва с кавала.)

ФЪРЧИЛАТА: Хванете се за ръце. За отец Лого: Е-хе-хей...

(Повежда хороводно смъртта.)

ШОМОЛЧЕТО: Да тропнем на гроба!

КАЙРЯКА: Ха сега!

КАЛУНА: Е-хе-хей...

МИЛТАРА: Хайде отче, на добър час!

МАРАЙДА: Прощавай, отче!

ЙОС: (подава се разрошен от гроба). Помо-о-о-о-щ! Жив ме заравят! Помо-о-о-о-щ!

КАЛУНА: Няма ли кой да викне анатема!

ЙОС: Анатема-а-а-а!

Преди да се е склопило хорото около гроба, Смъртта се люшва и уплашена се разбягва из гробището.

КАЛУНА: Ти ли си бе, говедо! Я млъквай! Виж какво направи, пак развали Смъртта.

ЙОС: Ама аз...

КАЛУНА: Млъквай, че наистина ще те заровим жив.

Измъква го. Смъртта като вижда, че това е Йос, се успокоява и се връща пак около гроба.

КАЛУНА: Елате, няма страшно. Това е Йос, нашият гробар.

ЙОС: Аз съм, аз съм, няма страшно. (Взема лопатата и се отдръпва

встрани.) Ами той къде е?

КАЛУНА: Кой?

ЙОС: Покойникът?

КАЛУНА: Защо, няма ли го?

ЙОС: Празен ковчег.

КАЛУНА: Как празен? Нали смъртта сега го донесе пълен?

ЙОС: Донесла го ама си го е взела.

ФЪРЧИЛАТА: Що го няма покойника?

КАЛУНА: Таман туй гледаме.

ЙОС: Чудна работа.

КАЙРЯКА: Направо загадъчна.

ПОЙРАЗА: Как така ще изчезне?

ШОМОЛЧЕТО: А бе той да не е самодив, че да изчезне?

ФЪРЧИЛАТА: Не е, ама на, няма го. Преди да склопим хорото и...

МИЛТАРА: Да не се е скрил зад кръстовете наоколо?

ДЖЕТА: Как така ще се крие? Смъртта е тука, пък него го няма. Я го потърсете!

ФЪРЧИЛАТА: Няма го...

МИЛТАРА: Няма никой...

КАЙРЯКА: Къде ли е издухал...

ЙОС: Сигурно...

КАЛУНА: Какво сигурно? Не виждаш ли, че нищо сигурно няма?

ЙОС: Сигурно се е... (Сочи празния ковчег, сетне към небето.)

Възнесъл се е.

ФЪРЧИЛАТА: Възнесъл се е.

ПОЙРАЗА: Само се е възнесъл.

ДЖОГАТА: Въ-въ-въ-възнесъл се...

КАЙРЯКА: Друго обяснение няма.

ШОМОЛЧЕТО: Не можахме да склопим хорото. Ако го бяхме склопили, нямаше да може да се възнесе.

ЙОС: Верно. И аз съм чувал. Възнасянето...

ДЖЕТА: Чувал си ти. Бабини деветини...

КАЛУНА: Вижте, дръпнах покрова и...

ЙОС: Сребреят следи от тялото.

МИЛТАРА: Че то ако е така, то е страшно...

ДЖОГАТА: С-с-с-страшно си е, м-м-м-майка му стара...

ДЖЕТА: Не може просто така да се възнесе. Я го потърсете по-старателно. И без паника. Няма къде да отиде.

Настава суматоха. Смъртта се юрва да търси покойника. Надничат зад всеки паметник, разтваря всеки храст.

СЦЕНА 15.

Горе на небето, което всъщност е пак долу. Сметището е превзело небето. Насред него – небесна врата, през която отец Лого се е възнесъл. В дъното – светлина, от която струи Неговият глас – гласът на Господ.

ОТЕЦ ЛОГО: Май сънувам. Това аз ли съм? (Щипе се, за да се увери, че не сънува.) Май съм жив. Ръцете са мои. Нозете са мои. Телото ми... Къде съм?

ГОСПОД: На небесното Сметище.

ОТЕЦ ЛОГО: Нима и горе е същото?

ГОСПОД: Горе е долу. И долу е горе. Затуй ти давам това видение – да кажеш на хората онова, което те не могат да видят. И което има да стане.

ОТЕЦ ЛОГО: Ти ли си, Господи?

ГОСПОД: Аз съм Животодавецът.

ОТЕЦ ЛОГО: (пада ничком). Защо? Защо мене?

ГОСПОД: Избрах те, защото си последният вярващ.

ОТЕЦ ЛОГО: Какво ще правиш с мен?

ГОСПОД: Ти единствен ще останеш жив между мъртвите. Защото аз имам ключовете на Смъртта. А сега искам да погледнеш Земята. Каквото виждаш, напиши. И го дай на хората.

ОТЕЦ ЛОГО: (става и поглежда към земята). Познах Сметището. Цялата Земя е засипана с боклук. Сметището е погълнало всичко, сътворено преди и след него. Земята е узряла за своето самоунищожение. Хората... Хората живеят в духовна нищета... Обречени... Сметищната раса...

ГОСПОД: Те нямат чувството, че са увредени. Не им прави впечатление, защото всички са такива. Не са способни да открият връхлитащата ги опасност. Опасността, която сами си докараха.

ОТЕЦ ЛОГО: Очите ми виждат делото на опустошението. Земята е пустиня. Обиталище на грешници, чиито обвиняващи гласове се извисяват до небето. Трябва някой да ги предупреди... Да им каже... Да

ги поведе... Боже мой, Боже мой, защo си ги изоставил? Не можеш ли да им простиш?

ГОСПОД: (излиза от светлината. Едва сега се вижда, че това е Коджабашев). Така е писано. И така ще стане.

ОТЕЦ ЛОГО: Не, не вярвам. Ти... Това все пак е само едно възможно бъдеще. Аз ще ги предупредя...

ГОСПОД: (смехът му е още по-зловещ и жесток).

ОТЕЦ ЛОГО: Не, ти не си ТОЙ...

ГОСПОД: (продължава да се смее. Смехът му преминава в гръмотевици. Сипят се светкавици. Земята е обхваната от огън. Черен облак я затиска отгоре. Продължава да се смее. Всичко изчезва, пада мрак. Той се смее...)

СЦЕНА 16.

Сцената е връхлетяна от внезапна тишина. След пауза в дъното се появява лъч. Светла точка, която постепенно нараства. Превръща се в човек. Това е сеячът на светлина. След него земята, обляна в слънце, се пробужда отново за живот.

Притча за сеяча на светлина.

ОТЕЦ ЛОГО: Ето, излезе сеяч да сее. И когато сееше, зърна? светлина паднаха край пътя, светнаха и пътят взе да се провижда. Други зърна светлина паднаха на келяво място, дето нямаше много пръст и скоро избуяха. А когато изгря слънце избухна огън и изгоряха, понеже нямаха корен и бяха попарени. Други зърна светлина паднаха в тръни, и израснаха тръните, и ги заглушиха. Други паднаха на земя изоставена, опалена и изстрадана, ала годна отново да ражда. И светлината даде плод. Вятърът в тревите и птиците в небето запяха.

Биде вечер, биде утро. И пак настана ден.

И видя Бог, че това е добро.

Край

??

??

??

??

21